

Celobert

Revista singular, local i de país

Aquestes festes Regala Blanes

Des d'**Esquerra Blanes** us desitgem **bones festes, feliç 2021** i us animem a donar suport al comerç i restauració blanencs

**ESQUERRA
REPUBLICANA**

Blanes

Vols d'urgència a cel obertJoan Puig i Llorens
Blanes

El dia de Santa Cristina de l'any 2016 es va produir un incendi que va passar prop del Santuari del Vilar i s'enfilà fins dalt del seu turó.

La fotografia recull el moment en que un avió contra incendis sembla passar fregant el campanar de Santa Maria dirigint-se a la badia de Blanes per re-omplir d'aigua i tornar a la zona boscosa.

*Una llengua no mor
perquè els que no la
saben no l'aprenen,
una llengua mor
perquè els que la saben
no la parlen*

Concurs

Ets un apassionat de la fotografia? T'agradaria veure la teva instantània a la nostra portada? Ara és el teu moment. Agafa la càmera i participa!

Envia'ns la proposta a info@celobert.cat seguint els requisits que t'expliquem a continuació, i si és una de les seleccionades serà publicada a la portada de la revista **Celobert**.

Requisits

1. Temàtica: Celobert
2. Format vertical
3. Resolució 300 ppp
4. Explicació de la fotografia (450 caràcters màx.)
5. Títol de la fotografia
6. Nom i cognoms de l'autor
7. Web o xarxes socials de l'autor

Bases

1. Les persones participants assumeixen l'autoria i originalitat de la fotografia, així com cedeixen gratuïtament la seva obra, perquè, en cas de ser seleccionada, sigui publicada a la portada de la revista **Celobert**. Aquesta es posarà en contacte via e-mail amb l'autor seleccionat prèviament a la seva publicació.
2. L'enviament de la proposta implica l'acceptació d'aquestes bases.

De l'editor 4

La campanya de Nadal

Valor afegit 5

Ecologisme lingüístic

Vila de Blanes 6El teu carrer
Crònica de la vida quotidiana**Vila de Lloret** 14Crònica de la vida quotidiana
Digui, digui**Medi ambient** 20

L'arbre de Nadal, natural o artificial?

Cases singulars 23

Can Saragossa

Vila de Tossa 26

Tossa en la cruïlla

Ciutadania 28

El difícil binomi entre ètica i política

Fake news 30

Coneixem una mica més les 'fake news'

Gent d'empenta 32

El Punt Volat. Bojos pels llibres

Va de llibres 35

Novetats editorials

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Desembre 2020 | Núm. 186

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Alba Lupiáñez,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Joan Cabarrocas i Maximià de Bonós

Convidats

Albert Rossich, Quim Planas,
Núria Membrives, David Moré,
Xavier Díez i Joan Safont

Fotos

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Arxius Municipals i Ajuntament
de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

El Perich i Joan Antoni Poch

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

DE L'EDITOR

La campanya de Nadal

Aquest període pot salvar moltes empreses
i comerços, però d'altres no sobreviuran
i abaixaran definitivament la persiana

El Perich

Fins a la irrupció de la Covid-19, la temporada nadalenca era l'agost del petit comerç, la campanya que acabava d'ajustar la balança i garantia un respir per afrontar el nou any comercial. Però aquestes festes, seran, per força, una prova de foc per a la supervivència de molts negocis del nostre entorn, un veritable test d'estrès per a un sector comercial i de restauració devastat per la crisi del coronavirus. Les restriccions d'aforament i d'horaris d'obertura, la por al contagi i els estralls financers que va provocar el confinament del mes de març, sumat a aquests dies de confinament perimetral, dibuixen una campanya plena d'interrogants per als comerços i negocis relacionats amb l'oci.

Encara que hi hagi les restriccions i les mesures de seguretat molt clares, els consumidors s'enfrontaran amb prudència a les compres a les botigues. Es preguntaran a quina hora hi ha menys gent a la botiga? L'hauran desinfectada? Els altres clients s'hauran desinfectat les mans abans d'entrar? Això ens demostra que serà molt complicat recuperar els patrons de compra, els hàbits i el model de consum s'estan transformant i el comerç electrònic tindrà un pes més significatiu que mai, factors que posen en escac el petit comerç, si bé alguns negocis podran salvar la campanya amb internet, les restriccions impactaran en un factor social clau en els hàbits de consum: "El nostre estil de vida és comprar tot passejant, fent un cafè, parant a dinar, sopar... El toc de queda ho limita molt. No hi haurà aquests horaris extensos a què estàvem acostumats per festes precisament per ajudar els comerços a treure més profit d'aquests dies. No només és tallar l'accés al punt de venda de moltes botigues, sinó que es trenca un estil de vida, i això restarà de ben segur. Són molts punts que aniran pressionant aquesta gran bombolla, hi ha alguns indicadors que poden fer preveure un cert repunt del consum: És cert que hi ha moltes persones que han perdut la feina o estan en un ERTO i que hi ha una gran incertesa econòmica que pot incentivar el comportament conservador, però vam veure que en sortir del confinament hi va haver un rebrot del consum important. La gent tenia ganes de consumir i de reprendre la normalitat i això pot tornar a passar ara. Aviam.

Us fem arribar els nostres més sincers desitjos de millora en tot i per tothom i sobretot, sobretot, la recuperació de benestar i de salut per a tots els malalts.

Una abraçada! ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Albert Rossich,
catedràtic de Filologia
catalana de la UdG i escriptor

En l'actual estat autonòmic la pervivència
del català (o de l'aranès) és impossible

Joan Antoni Poch

A Catalunya, l'ús oral del català era del 46% el 2003, 35,6% el 2008, 36,3% el 2013 i 36,1 el 2018. El del castellà era del 47,2% el 2003, 45,9 el 2008, 50,7 el 2013 i 48,6 el 2018 (dades de la Generalitat). Hi ha un salt molt negatiu entre el 2003 i el 2008; després, els usos varien poc, però sense que el català recuperi una posició de fortlesa. L'existència d'un bilingüisme asimètric (tots els catalanoparlants saben castellà, però al revés no) penalitza el parlant bilingüe, l'únic que pot canviar de llengua: un sol castellanoparlant pot fer que tot un grup s'acabi relacionant en castellà. La importància global de l'espanyol i el contacte lingüístic fan que la supeditació del català ja sigui estructural. Per això, en l'actual estat autonòmic la pervivència del català (o de l'aranès) és impossible.

En teoria això es podria evitar si catalanoparlants i castellanoparlants tinguessin a Espanya els mateixos drets. És a dir, si el català fos la llengua de l'estat (al costat del castellà), si fos l'únic idioma oficial al seu territori, i si l'estat vetllés per la seva projecció internacional i la cohesió de les regions que el parlen. És, amb algunes particularitats, el sistema del Canadà,

Bèlgica o Suïssa. Però l'experiència dels últims segles demostra que l'estat espanyol, amb més o menys virulència –a vegades, amb tota la virulència–, ha obrat sempre contra això.

En una Catalunya independent és possible actuar d'una manera més garantista que a l'estat espanyol. El català és la llengua específica del territori, la que el singularitza, i això li dona una fortlesa inicial. L'espanyol també pot tenir reconeguda l'oficialitat, però assegurant que el català, com a primera llengua del nou estat, manté una posició com a mínim igualitària en tots els àmbits, amb actes de discriminació positiva per garantir-ne la pervivència. Aquestes mesures de defensa, basades en l'ecologisme lingüístic, s'hauran de prendre amb el suport del parlament, per evidenciar que tenen l'acceptació de la majoria de la població. ■

Aitor Roger, historiador

El carrer Theolongo Bacchio. Retrat familiar. Col·lecció Glòria Alemany (AMBL)

Des de quan aquesta via porta el seu nom?

«La llegenda de Telongus Bachius: un heroi de Blanes que resistí al pas d'Anníbal i a la crítica històrica»

Podríem dir que existeixen tantes maneres de pronunciar el nom de Theolongo Bacchio com persones que llegeixen el vell cartell amb el seu nom, que encara sobreviu a la cantonada amb el carrer Ample. Un nom ben curiós per un carrer blanenc. Potser al·ludeix a un turista italià, pioner en la descoberta de la Costa Brava? Es tracta d'un ric navegant italià? O potser és un personatge que va viure a l'antiga Blanda romana? Per parlar-vos d'aquest nom haurem de fer un viatge en el temps.

Tir —avui anomenada Sour— és una ciutat situada al sud del Líban, a uns 20 km de l'actual d'Israel. Fou una ciutat de gran rellevància pel seu comerç marítim i pels boscos de fusta de cedre. La tradició explica que Cartago, emplaçada en una península del golf de l'actual Tunísia, fou fundada el 814 a.C. per sectors de l'aristocràcia de Tir. La importància de Cartago no es dedueix només del seu nom, *Qar-hadasht*, que vol dir “capital nova”, sinó, i sobretot, per les troballes que demostren que fou la colònia més extensa i poderosa de tota la Mediterrània occidental. La ciutat dominava el pas obligat de les naus que procedents de Gadir (Cadis), transportaven les riqueses a Tir. El nom de fenícis, els hi van posar els grecs. El terme “phoenix” es troba per primera vegada en un text d'Homer i significa púrpura o porpra. “Els de la púrpura”, els hi deien per ser els inventors d'aquest tint, que extreien del mol·lusc múrex, molt abundant a las costes fenícies.

Les dues grans potències del moment, Roma i Cartago, van topar per un mateix objectiu: la dominació total de la mar que compartien. Sicília, illa clau per al control estratègic del Mare Nostrum, fou l'escenari de la primera guerra

púnica. L'any 264 a.C. els romans van desembarcar a l'illa controlada pels cartaginesos. Es posa en entredit la superioritat púnica a la mar. 23 anys més tard Roma guanya aquesta primera guerra púnica, unes guerres que agafen el nom del dialecte fenici parlat a Cartago i al seu imperi. Dues dècades després els cartaginesos perden Còrsega i Sardenya. L'any 236 a.C. Amílcar Barca travessa les columnes d'Hèrcules (l'estret de Gibraltar) disposat a restaurar les colònies fenícies i a fundar-ne de noves. A la mort d'Amílcar, el seu gendre Àsdrubal agafa el comandament i funda la capital Qart Hadasht (la Cartago Nova romana i l'actual Cartagena).

L'any 226 a.C. els romans ja temen que els cartaginesos puguin perjudicar els seus interessos econòmics a la península i els de les colònies gregues aliades. Signen un pacte amb Àsdrubal segons el qual els cartaginesos no podien creuar el riu Iber (Ebre) amb un exèrcit. Mentretant Àsdrubal va ser assassinat per un indígena. Es forja ara un nou líder, Anníbal Barca, fill d'Amílcar i cunyat d'Àsdrubal.

El panorama social dels ibers, els pobladors de la península quan arriben els fenícis, els grecs i posteriorment els romans, està vinculat a dos elements claus: la tribu o poble al què pertanyen i la ciutat. Les seves ciutats, sobretot les costeres, se situaven en punts elevats, de fàcil defensa natural, clar testimoni de la seva condició de societat guerrera, dispersa, on serien molt comunes les lluites entre ells, ja sigui entre tribus o entre ciutats. No és estrany doncs veure antics emplaçaments ibèrics ocupats per castells medievals, com és el cas, a Blanes, de les

faldes de la muntanya de Sant Joan amb el seu castell, amb un clar eix visual amb els poblats ibèrics de Montbarbat i Puig Castellet de Lloret de Mar.

El "casus belli" de Sagunt va desencadenar la nova guerra que tots dos bàndols volien. Sagunt va ser l'excusa per una nova guerra. Es diu que prop de 60.000 soldats i cavallers surten de Cartagena dirigint-se al nord de l'Ebre. Eviten passar pel litoral català i francès i finalment fan campament a Turí, on s'esdevenen les 3 grans batalles d'aquesta guerra, totes a favor dels cartaginesos; la darrera la pitjor massacre de la història de l'exèrcit romà. Els romans, al capdavant Publi Corneli Escipió, desembarquen el 218 a.C. a la que serà la Hispània romana i el 202 a.C. Escipió Africà desembarca a Cartago, on Anníbal és requerit pels seus, després que no ha pogut atacar Roma. A la batalla de Zama, en territori cartaginès, Anníbal és derrotat i es produeix el final de la segona guerra púnica. Els cartaginesos són humiliats amb la prohibició de tenir una flota i el desarmament absolut del seu exèrcit.

Però, qui era Theolongo Bacchio? Doncs un d'aquests cabdills indígenes, el que podríem anomenar un príncep, que dominaria un territori comprès en la zona de l'actual Blanes, segurament en una ciutat emplaçada a la falda de Sant Joan o del mont Macedon (Puig d'en Lladó o la Penya), on després s'instal·laria la Blanda romana. La tradició diu que s'enfrontà al pas d'Anníbal, al comandant cartaginès, volent aturar el seu avanç cap a Roma.

El forn de l'Estrella feia cantonada amb el carrer Ample. Col·lecció M. Antònia Valls (AMBL)

Tot apunta que és Florián de Ocampo, cronista castellà del segle XVI, qui va introduir *Telongus Bachius* en la historiografia. La inscripció referent a *Telongo* formaria part d'una sèrie de falsos textos epigràfics hispànics atribuïts a Ciríac d'Ancona. I el falsari que va inventar-se aquesta inscripció potser s'inspirà en un text de Titus Livi que relatava uns fets ocorreguts durant la segona guerra púnica a Blanda, però no a la nostra Blanda, sinó a la que va existir a l'antiga Lucània, a l'actual Calàbria Basilicata d'Itàlia, i que va protagonitzar un Ti. (Tiberius) Longus. Al llarg del segle XVI diversos historiadors es fan ressó de l'heroi blanenc. I al segle XVII, contra tot pronòstic, la història de Theolongo és consolidada. Però, tot i que alguns autors com el blanenc Roig i Jalpí (n.1624), asseguraven haver vist a Blanes la base d'un monument dedicat a Bacchio, altres autors ja discrepaven de la seva veracitat. Al segle XVIII continuen les mancances crítiques i al llarg del segle XIX Bacchio es converteix en l'heroi de tota una nació, quan Víctor Balaguer l'erigeix com a "genuí cabdill català". Serà amb Aulèstia i Pijoan quan la historiogra-

fia catalana abandona la "devoció" per l'heroi blanenc i es comença a comptar la seva història entre les falses o estrafetes.

Qui vulgui aprofundir en aquest tema li recomanem la lectura del treball dels professors de la Universitat Autònoma de Barcelona, Alfred Broch, Jordi Cortadella i Josep-David Garrido, "La llegenda de Telongus Bachius: un heroi de Blanes que resistí al pas d'Anníbal i a la crítica històrica". La simpatia que sempre ha despertat el nostre heroi va fer que se li dediqués un carrer. Des de quan aquesta via porta el seu nom? No se sap amb exactitud, però si que sabem, després de fer un buidatge en el censos de població que conserva l'Arxiu Municipal, que en el cens de 1877 ja apareix el carrer Theolongo Bacchio, escrit amb la Th i dues c i una h. Com a nota curiosa, explicarem que l'any 1973 al barri del Besós-Diagonal Mar de Barcelona se li va erigir un monument i que des de 1993 existeix al voltant seu la plaça de Theolongo Bacchio. ■

P GRATUÏT
PÀRQUING SABA

Carrer Ample, 14 a centre vila · Tel. 972 357 238 · BLANES

PALAU DE LA
DOLÇOR

Pastisseria Onenck
Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

S'inauguren els dos ponts que uneixen Blanes i Malgrat de Mar

L'obertura dels dos ponts, tan el viari com el ferroviari, ha esdevingut una gran notícia pels blanencs

A finals de gener els dos ponts que travessaven per sobre el riu Tordera van quedar enfonsats a causa de la crescuda d'aigua fluvial que hi va haver durant el temporal Glòria. Des de llavors, ambdós ponts han quedat inutilitzats fins aquestes dates, on ja funcionen a ple rendiment.

UN PONT MÉS AMPLI I AMB UN CARRIL PER BICIS I VIANANTS

El passat 6 de novembre es va inaugurar el pont sobre el qual discorre l'antiga carretera de Malgrat, la GIP-6831 per la banda de Blanes, i BV-6001 pel costat del Maresme. L'obra, que ha anat a càrrec de la Generalitat de Catalunya, ha tingut un cost de 4'6 milions d'euros. El nou pont té una longitud de 220 metres i una amplada de 13 metres. Es calcula que hi circularan diàriament uns 8.000 vehicles. La infraestructura inclou un carril específic per a vianants i ciclistes.

Els encarregats d'inaugurar el pont van ser els alcaldes de Blanes i Malgrat, Àngel Cano-sa i Joan Mercader; el conseller de Territori i Sostenibilitat, Damià Calvet; així com representants de les respectives diputacions.

RESTABLERT EL SERVEI DE TREN ENTRE BLANES I MALGRAT

El dimecres 9 de desembre es va reobrir el servei de tren entre Blanes i Malgrat que portava aturat des de l'enfonsament del pont, el passat mes de gener, a causa del temporal Glòria. El trajecte es cobria amb un servei d'autobús alternatiu. Aquest transbord allargava el temps que cal invertir per anar des de Blanes a qual-sevol altra població de la costa litoral catalana.

A principis del passat mes de novembre, durant la inauguració del nou pont sobre la Tordera per on passa la carretera Blanes-Malgrat, es va avançar que la inauguració del nou viaducte ferroviari depenia d'un darrer tràmit tècnic. Es tractava de l'Agència Estatal de Seguretat Ferroviària, que havia de donar el darrer vistiplau abans que es donés llum verda a la represa del servei.

Per aquest motiu, només es va matisar que el restabliment del servei podria fer-se efectiu al mes de desembre, però sense detallar quan seria, ja que estaven pendents del dictamen final. Tot i aquests tràmits, el pont s'ha pogut inaugurar abans de l'esperat.

Les obres de reconstrucció han significat un cost de 10 M€, i el nou viaducte fa 221'3 metres de longitud, amb unes pilones clavades a 45 metres de profunditat per donar-li una major estabilitat. ■

1. Nou pont del tren sobre La Tordera. 2. Carretera GIP- 6831 a Blanes

El pianista blanenc Carles Marigó guanya el Premi Castafiore

Carles Marigó ha estat el guanyador del Premi Castafiore, un dels guardons que atorga el digital cultural El Núvol. En l'edició d'enguany, els Premis Núvol 2020, han premiat creadors, amb una edat inferior als quaranta anys, que han excel·lit en la seva feina i han contribuït a fer més suportable aquest any.

El mitjà ha guardonat a Marigó per eixamplar els límits de la música i pels projectes que ha dut a terme aquest any, com la presentació de *Bach to the Moon* al festival BACHCELONA o el disc *Papa*, una exploració del dol per la mort del seu pare.

Marigó és llicenciat en interpretació musical en l'especialitat de piano a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC). Al llarg de la seva trajectòria, ha treballat com a intèrpret,

compositor, arreglista i educador musical. És un músic polifacètic, que ha format part de projectes de música clàssica, jazz, funky i tradicional. Actualment compagina la vida concertística amb l'acadèmica al Conservatori Superior del Liceu de Barcelona, on és professor i cap de departament de piano.

El Núvol ha entregat un total de deu guardons, un per cada secció del digital: Carles Marigó, Premi Castafiore; Raül Garrigasait, Premi punt de Llibre; Mercé Vila Rigat, Premi Galeries; Pau Vallvé, Premi Calàndria; Dolors Boatella, Premi El Web Negre; Juliana Canet, Premi Pantalles; Pau Vinyals, Premi l'Apuntador; Ana Galvañ, Premi Sa il·lustrímissima; Joan Pérez Villegas, Premi La Ruta del Jazz; i Col·lectiu GLIDI, Premi Homo Fabra. ■

PSC / ♥ BLANES

**Desitgem a tots els blanencs i
blanenques unes Bones Festes
de Nadal i Feliç Any Nou**

Quim Planas,
comerciant

Blanes suspèn la tradicional Fira de Sant Tomàs, amb més de 500 anys d'història, a causa de la COVID-19

El mercat nadalenc havia d'instal·lar-se durant tota la jornada del dilluns 21 però, al coincidir amb el Mercat dels Teixits, era molt difícil reubicar-lo per complir les mesures de seguretat

El comerç local, patrimoni cultural i social dels pobles i ciutats

Un assentament humà neix per la capacitat de recursos de l'entorn natural, on els primers pobladors l'adaptaran per tal de desenvolupar les seves activitats per garantir la seva supervivència. Aquest primer assentament esdevindrà població en la mida que els recursos generats pels habitants siguin suficients i donin possibilitat a anar integrant nous veïns enfortint i diversificant l'activitat del nucli, així com la capacitat de donar un aixopluc de seguretat vers a passants esporàdics.

Quan la primera fase de supervivència estigui assegurada i la producció de recursos sobrepassi les necessitats primàries, **neix el comerç local**. La necessitat d'intercanviar l'excedent per altres recursos que la població no té donarà pas a la creació de mercats i fires, que poc a poc s'aniran consolidant en assentaments de establiments artesanals, comercials i de serveis. Això anirà paral·lelament lligat a un desenvolupament urbanístic de la població amb l'aparició d'espais comuns, la plaça, carrers amb activitats artesanals i comercials més específics, l'església i la casa socors, la casa de la vila i la posta d'amatents.

La tercera fase naixerà per la necessitat humana de les expressions culturals i socials. Infraestructures per la defensa, d'intercomunicació, vials, creences, celebracions, festejos, tradicions... Totes elles a nivell comunitari, però també tindrà rellevància el que individualment hi hagin fet els seus habitants amb les seves cases, els seus espais d'activitat econòmica, el seu propi desenvolupament cultural i artístic, així com la seva capacitat comunicativa envers la resta de habitants.

En aquest punt, assolides les tres fases, ja tenim **l'ADN d'una població**.

- L'entorn natural i paisatgístic, amb la manipulació humana que se n'hagi fet per tal de disposar del seus recursos naturals i aconseguir un espai mínimament segur a fenòmens meteorològics i intrusos forans.
- El desenvolupament urbà, social, gastronòmic, "artesanal", comercial i de serveis de tot tipus, que sigui capaç de generar i mantenir al llarg del temps, i de crear un segell d'identitat propi de la població, amb interacció constant amb el seu entorn poblacional per ser el nucli d'aquesta àrea d'influència.
- La riquesa cultural, artística, històrica, monumental, tradicional, associativa, esportiva... Generada des de la comunitat i la generada per prohoms de la població, en tots aquests àmbits inclouent-hi el mecenatge o l'haver-ne sigut font d'inspiració de passants il·lustres.

Aquest ADN, tot i ésser evolutiu, ha de ser capaç de mantenir sempre l'essència del segell d'identitat únic de cada poble i ciutat. Això fa imprescindible que les administracions legislin, eduquin, consciencin i dediquin recursos humans i econòmics per evitar que es malmeti aquest ADN, ja que estarà sotmès a agressions constants.

En espais naturals i paisatgístics, les administracions territorials ja hi estan caminant, en declaracions d'espais naturals protegits i a nivell cultural també s'hi camina, no només a nivell administratiu també a nivell d'organitzacions internacionals amb importants declaracions de patrimonis culturals materials o immaterials de la humanitat. Aquests reconeixements posen en valor, de manera generalista, el paisatge i l'entorn natural, el patrimoni monumental i cultural de cada municipi, així com totes les tradicions i les manifestacions culturals vinculades a un territori. En tots dos casos el reconeixem hi és, però caldria reforçar-ne molt més la intencionalitat i les inversions i evolucionar cap a molts més espais a preservar, restaurar, fomentar... El camí és llarg i divers, i no sempre són objectius principals de la política.

Però ai l'as! Què passa en l'aspecte socialitzador dels espais del comerç local?

Doncs bé, aquest és a les beceroles, Si s'ha legislat, s'ha fet més en contra que a favor. S'ha fet més per ofegar-lo econòmicament que per donar-li vida, enfortir-lo i fer-lo créixer. Posar-lo en valor actuant en l'educació i la conscienciació. Direm 0 en actuacions, però que representen sovint un -10 per l'esforç que han de fer els establiments comercials locals per sobreviure. La dedicació de recursos humans i econòmics no van més enllà de minses subvencions a associacions d'hostaleria i de comerciants, quatre cursos de formació i, de tant en tant, una col·laboració esporàdica en alguna campanya especial.

Què té el comerç local, que no tenen altres ofertes comercials?

El primer de tot, és que forma part de la població. La qual cosa l'hi implica com engraiador de la roda econòmica i s'hi reinvertirà, si no tot en un tant per cent molt elevat, beneficiant-la en tots el sectors econòmics.

Els impostos es tributen 100% en el territori administratiu corresponent, això afavorirà la inversió pública en serveis i infraestructures pel bé comú.

Sovint hi trobarem productes de kilòmetre 0, o de proximitat que també traçaran un cercle econòmic de territori, que tindran els nostres

sabors de la terra o hauran siguts inspirats en el seus dissenys amb el paisatge proper, donant-nos una identitat territorial.

El comerç local té molt clar que necessita dels seus conciudadans per sobreviure i això fa que busqui la satisfacció de la clientela. No busca fer una venda puntual, el seu objectiu és tenir un client per sempre.

Dona vida als nostres carrers, afavoreix la interacció social, il·lumina carrers i places per una mobilitat més segura, genera il·lusió i orgull de poble. Quan els centres comercials de les poblacions tenen un comerç divers, alhora que propi i capdavanter, amb bons espais gastronòmics i serveis d'allò més variats i actualitzats són espais d'oci en si mateixos per fer-ne tota una experiència satisfactòria per al ciutadà.

L'oferta comercial de les grans cadenes que s'instal·len als carrers de la ciutat, a l'exterior en polígons, carreteres d'accés o centres comercials poc aporta al teixit comercial local, més enllà de complementar la capacitat comercial de la població. És evident que les grans cadenes han destruït el teixit comercial de barris i de carrers fora de l'eix comercial principal de poblacions i ciutats intercanviant llocs de treball **d'emprenedors i assalariats per només assalariats.**

L'ona expansiva que hem viscut els darrers 40 anys en aquest tipus de comerç afavorit per les administracions, modificant plans urbanístics, inversions públiques milionàries creant nous accessos, fins i tot des d'autopistes, sacrificant espais urbanitzables de molta més rendibilitat social i econòmica a llarg termini, que si foren dedicats a altres camps econòmics. Ha anat, sovint, en detriment del comerç local. La globalització ha fet perdre l'encant del teixit comercial de pobles i ciutats, fins el punt que l'oferta comercial és repetitiva i uniformista destrossant el

segell d'identitat de l'oferta comercial. Ja és igual que estiguis a Barcelona, Madrid, Londres, París, Berlín o Roma l'oferta comercial és la mateixa i poc varia si visites ciutats d'altres continents.

Dona vida als nostres carrers, afavoreix la interacció social, il·lumina carrers i places per una mobilitat més segura, genera il·lusió i orgull de poble

Punt i apart és el comerç online que no aporta res de res, ni llocs de treball ni complementa l'oferta local. Això sí, fomenta la individualització per damunt de la socialització i augmenta el cost en paqueteria plàstica i contaminació amb la mobilitat que comporta l'entrega individualitzada de producte i client. La qual cosa no ens ho podem permetre com a ciutadans d'un món cada vegada més necessitat de donar respostes ecològiques als nostres hàbits de consum. Aquest tipus de comerç hauria de ser estrictament per aquells productes específics als quals no podem tenir accés en el nostre entorn comercial.

És hora de la legislació per què aquest tipus de comerç, hagi de tributar al territori que consumeix el producte i no on té la seu social. Ja és hora que es consideri activitat d'alta contaminació. Ja és hora que es controli als falsos autònoms i les condicions laborals que pateixen els reparadors... No deixem que en els propers 40 anys el comerç online acabi destruïnt del tot el teixit comercial de les poblacions.

Aquest temps que vivim de pandèmia i confinament ens ha donat l'oportunitat de veure com serien els carrers dels nostres

res barris, pobles i ciutats sense el petit comerç local, sense serveis no essencials, sense espais socials, sense restauració i sense botigues. **De veritat què és això el que volem com a ciutadans? De veritat que les administracions públiques no pensem fer res per preservar aquest patrimoni de tots?**

Per això des d'aquesta modesta plataforma, crec que és hora de reivindicar el segell d'identitat comercial de pobles i ciutats, que només pot oferir el comerç local en tots els seus àmbits. Que és hora de parar i revertir les polítiques comercials que maten l'ADN de pobles i ciutats. És hora de donar valor a l'economia local i fugir d'estàndards globalitzadors, impersonals i que només busquen engrandir el poder econòmic dels grans operadors internacionals en mans d'un capitalisme ferotge.

Crec que és hora de reivindicar el segell d'identitat comercial de pobles i ciutats, que només pot oferir el comerç local en tots els seus àmbits

Declarem el comerç local com a PATRIMONI CULTURAL I SOCIAL dels POBLES I CIUTATS.

I que això vingui acompanyat de mesures legislatives, urbanístiques i de promoció econòmica per afavorir els segells d'identitat comercial de pobles i ciutats, amb un canvi de mentalitat dels nostres dirigents polítics i administratius, i que no sigui només una lluita dels pocs emprenedors que formen les associacions en l'àmbit de l'activitat econòmica dels pobles i ciutats. ■

Joguines Disfresses Petards

T. 972 331 879 W. 616 74 09 55
C. Hospital, 24 · Blanes

www.lacasagroga.com
info@lacasagroga.com

Casa Oliveras

CASA DEL 1890

Cafè - Bar

P. de Dintre, 10 - Blanes
Tel. 972 357511

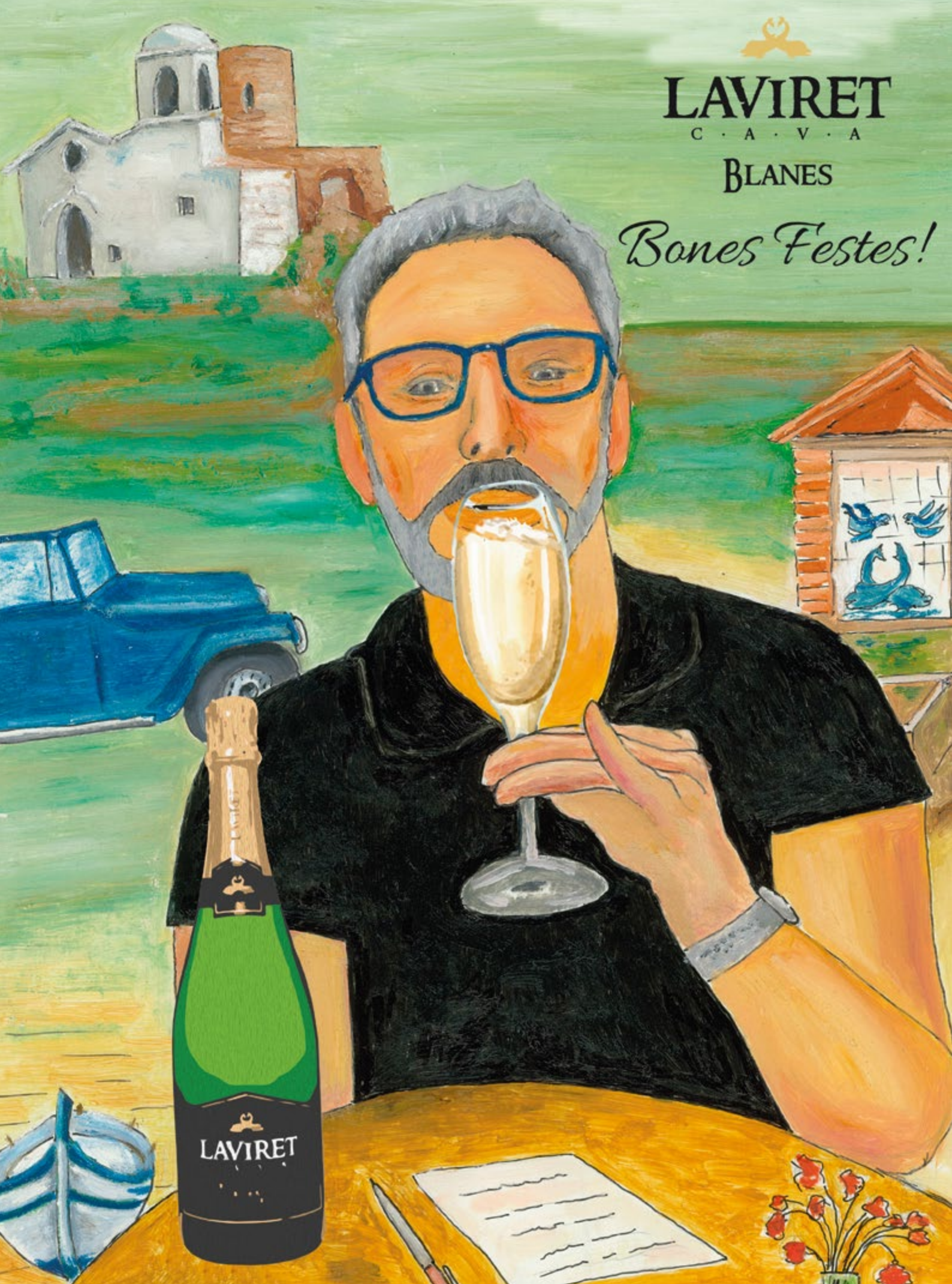

LAVIRET

C · A · V · A

BLANES

Bones Festes!

Joan Cabarrocas,
periodista

El ple celebrat telemàticament el dia 26 de novembre va servir per aprovar el pla pressupostari municipal de l'any 2021

L'Ajuntament de Blanes aprova els pressupostos per l'any 2021

La xifra consensuada va ser de 52'198 milions d'euros. Els pressupostos van ser aprovats gràcies als 11 vots a favor d'ERC, BECP i del regidor no adscrit, l'abstenció de JxB també ho va facilitar. D'altra banda el PSC i C's van votar en contra.

ACCIÓ SOCIAL

Aquest nou pla inclou un augment considerable en matèria d'accions socials, ja que si destinarà un 45% més que en l'anterior pressupost.

Durant aquest 2020 ja s'ha estat donant una resposta ràpida a les necessitats socials i econòmiques dels ciutadans. Per l'any 2021 ja s'ha destinat un import inicial de 200.000 € ampliable per a cobrir emergències derivades de la COVID. S'anirà decidint entre els diversos grups municipals a quins sectors o col·lectius més afectats econòmicament es destinen. Això es suma a que l'any vinent no s'apujaran els impostos.

INVERSIÓ

Pel que fa a les inversions l'Ajuntament de Blanes hi ha destinat 6 milions d'euros, dels quals 1 milió s'utilitzarà pel desenvolupament del projecte per fer esdevenir en **Reserva Natural el Delta de la Tordera**.

Una altra partida servirà per construir el nou edifici que allotjarà la Prefectura de Policia Local i Protecció Civil que costarà 4.200.000€.

Un altre projecte dels diversos aprovats, és la conservació del talús dels Padrets, així com la descoberta del jaciment romà com a eina cultural i de promoció de la ciutat. Alhora, es resoldrà el problema de seguretat veïnal en relació a l'estabilitat del terreny.

ACTIVITAT FÍSICA SEGURA I SUPORT AL POBLE SAHRAUÍ

A banda del pressupost, la sessió plenària tenia tres punts més. El primer d'aquests va ser el presentat per JxB on demanava suport

a la petició dels consells esportius de Catalunya per declarar l'activitat física com a 'bé essencial'. La proposta va ser aprovada amb 16 vots a favor, llevat d'ERC, que es va abstenir. En aquest sentit, es reafirma que l'activitat física és segura, i es demana que cal protegir i assegurar el seu accés per a tothom.

La moció presentada per ERC i BECP per donar suport al poble sahrauí també va prosperar amb 14 vots a favor i l'abstenció de PSC i C's.

El poble sahrauí està visquent una dura situació, ja que fa pocs dies la monarquia alauita va enviar tropes a la frontera amb Mauritània després de setmanes de protestes d'activistes sahrauís, que des de fa dècades esperen el referèndum per la independència acordat per l'ONU l'any 1992, quan es va signar un alto al foc. Actualment la tensió a què s'ha arribat és de tal magnitud que molts entesos consideren que podria esclatar un nou conflicte bèl·lic.

Des de finals del segle xx, Blanes manté una relació fluïda i solidària amb aquest poble, principalment a través de l'activitat que organitza el Col·lectiu de Famílies Acollidores d'Infants Sahrauís: les 'Vacances en Pau' que, malauradament, enguany no s'han pogut fer per la COVID.

La moció aprovada per l'Ajuntament de Blanes condemna les violacions dels drets humans i les llibertats fonamentals que es produeixen a la zona del Sàhara Occidental, i exigeix a la comunitat internacional la seva responsabilitat. També s'insta al govern estatal perquè intervingui per calmar la tensió dels ciutadans de l'antiga colònia espanyola.

La tercera i última moció, dedicada al dret a l'habitatge digne i les ocupacions, que també havien presentat conjuntament ERC i BECP, va ser retirada finalment de l'ordre del dia pels mateixos proponents, amb el compromís de que s'elabori una proposta conjunta. ■

Delta de la Tordera avui.
Foto: Agents Rurals

Joan Cabarrocas,
periodista

En Francesc Alsina és el gerent de l'Associació de Comerciants Lloret de Mar. Des de l'Associació s'han posat en marxa diversos projectes per la campanya de nadal. S'espera que d'aquesta manera el comerç local creixi i es reafirmi com una opció propera i de qualitat davant l'arribada de les grans plataformes digitals

Com ha estat la temporada d'estiu per al comerç local? Va molt lligada al perfil de turista estranger?

La temporada ha estat dolenta. L'estat d'alarma i les diverses mesures restrictives aplicades al trànsit turístic van agreujar més la situació. El constant augment de casos tan a nivell espanyol com català tampoc va ajudar a millorar l'arribada de turistes estrangers. Cal destacar que la nostra destinació està molt lligada al turista estranger. En el cas del comerç pot arribar a representar més del 80% de la nostre facturació. Enguany el descens de visitants forasters ha estat molt significatiu, sobretot el dels nostres principals destins emissors (França, Regne Unit, Alemanya, Itàlia i Rússia). L'any passat, d'acord amb les dades de l'INE vam rebre 1.303.651 viatgers, d'aquests 965.483 eren estrangers. Aquesta temporada 2020 la xifra de visitants estrangers ha estat de només 91.198.

Des de l'Associació de comerciants vam realitzar una campanya enfocada al visitant del país, ja que era més factible la seva arribada a la nostra destinació. Durant l'any 2019 vam acollir

323.723 viatgers residents a l'Estat Espanyol i enguany, fins setembre, n'hem rebut 157.038.

Una altra dada a destacar és el flux de vianants al principal carrer comercial de Lloret, el carrer Sant Pere, on l'any passat entre juny i setembre van passar 2.822.592 persones, mentre que aquest any en les mateixes dates només 1.282.580. Això denota un descens prou significatiu, que tot i que es centra en un carrer, es pot traslladar a tot el municipi i que repercuteix tan en l'hostaleria com en els comerços.

Des de l'associació, vau prendre mesures després de la primera onada de la pandèmia?

Les mesures que es van prendre van estar lligades a un estratègia transversal pública-privada abanderada per l'Ajuntament de Lloret. Aquesta estratègia tenia com objectiu preparar el municipi per l'arribada de turistes en els terminis que va fixar el Govern i sota les directrius de la OMS.

Nosaltres hem intentat donar tot el suport i informació als nostres associats en tot moment. Crec que totes les associacions han

Els comerciants de Lloret de Mar vam ser els primers en posar unes pautes i adoptar unes mesures que van ser consensuades amb tots els agents públics i privats i que juntament amb els responsables de Lloret Turisme van tenir un gran ressò mediàtic

Associació de Comerciants de Lloret

estat ajudant i difonent missatges als seus agremiats i associats i, en molts casos, tot i la incertesa, creiem que aquesta informació ha sigut d'ajuda.

Quines van ser?

Els comerciants de Lloret de Mar vam ser els primers en posar unes pautes i adoptar unes mesures que van ser consensuades amb tots els agents públics i privats i que juntament amb els responsables de Lloret Turisme van tenir un gran ressò mediàtic amb més de 188.000.000 d'impactes (OTS) nacionals i internacionals i més de 350 articles sobre les mesures. Juntament amb el Gremi de Bars, Restaurants i Cafeteries i amb el Gremi d'Hostaleria de Lloret vam comprar material amb el que es van fer 8000 mascaretes. Aquest projecte es va portar a terme gràcies a la col·laboració de cosidores voluntàries de l'Associació l'Aurora i el Centre Odontològic ICEO, lloc on s'esterilitzava el material. Tot aquest procediment va ser coordinat amb la Policia Local i Protecció Civil de Lloret. També vam comprar part del material necessari per fer pantalles de protecció, realitzades per els Makers de Lloret i que des d'El Puntet es van repartir amb la supervisió del CAP de Lloret.

D'altre banda es va fer un pla de contingència de formació general. Constava de 10 sessions sectorials per 5.065 persones, 455 persones del sector del comerç. A través de l'àrea de Promoció Econòmica es van repartir uns cartells i adhesius per tots els establiments de Lloret, des del Gremi de Bars i des de l'Associació vam col·laborar amb aquesta acció.

Aquest segon rebrot, ha empitjorat una mica més la situació?

Sí, sobretot pel que fa al confinament perimetral de caps de setmana. Sabem que és necessari prendre les mesures, per descomptat, però això no treu que la falta de públic de cap de setmana es trobi a faltar. El tancament de la res-

tauració també ha ajudat a que el flux de gent fos menor al habitual al poble. Els sectors de la restauració i el comerç creen sinèrgies molt actives, quan un d'ells s'atura l'altre també pateix.

Cada any amb l'arribada del novembre el poble ja feia una aturada, moltes botigues i establiments turístics tancaven per fi de temporada, aquest any aquest tancament s'ha avançat a l'octubre.

Tot i aquests pals a les rodes, l'Ajuntament va impulsar una acció que ha estat molt ben rebuda pels comerços i posteriorment s'hi ha afegit la restauració. Aquesta iniciativa consisteix en una targeta que els clients podien comprar per valor de 20€ i 30€ on l'Ajuntament hi afegia una quantitat extra de 10€ i 20€ respectivament per gastar al comerç i restauració local. En total s'han venut 6000 targetes i s'han donat 100.000€, esperant que la repercussió en vendes sigui bastant superior a aquestes xifres.

Com es planteja la temporada de Nadal al poble?

Tot dependrà de l'evolució de les mesures que es vagin prenent, si poden venir més visitants de caps de setmana funcionarà una mica millor, que ja serà molt amb el que succeeix ara mateix. L'arribada de visitants repercutirà també en els pocs hotels que puguin obrir per aquestes dates. La situació és complicada, i cada vegada es complica més amb la situació d'incertesa econòmica que viu el país.

Es farà alguna campanya per promocionar el comerç local i conscienciar la població?

Estem treballant en diverses opcions. Per una banda, farem alguna promoció abans i durant el Nadal on donarem diversos premis. Conjuntament amb PIMEComerç i al Mercat de Marxants portarem a terme una acció relaciona-

da amb l'economia circular premiant la devolució d'envasos. També hem previst fer una campanya solidària amb la Fundació Obra Social de La Caixa.

Quan creus que la situació es començarà a normalitzar?

Potser quan hi hagi un control dels asimptomàtics, aquelles persones que contagien el virus i no ho saben. Segurament amb més controls i proves ràpides d'antígens serà més fàcil fer un control, aplicant sistemes avançats de rastreig i de control de contagis.

Una altra manera serà quan la vacuna ja sigui efectiva i es pugui comercialitzar. Tot i així ja ens diuen que el 2021 serà semblant a aquest, tot i que amb mesures menys dràstiques. Per poc canvi la situació ja millorarem una mica.

Creieu que les ajudes que s'estan donant són suficients? Quines ajudes demanen els comerciants?

D'una banda, oferir préstecs no és el mateix que donar ajudes, en molts casos el que van fer va ser allargar la falta de liquiditat. Una ajuda pot ser una exoneració del préstec parcial o total, donar diners directament als afectats, exonerar les taxes i impostos, o realitzar aportacions mensuals als autònoms, cobrint una part de la facturació de l'empresa afectada.

Les ajudes, en definitiva, s'han de cobrir amb diners i no oferint préstecs ja que ara mateix les empreses no es poden endeutar més.

Des de l'Associació estem iniciant un sistema per ajudar-nos entre els associats. És un sistema que ajudarà a identificar als propis socis i crearà opcions especials i exclusives per associats. Amb aquest sistema ens serà més fàcil aconseguir acords amb altres empreses per beneficiar els nostres associats. ■

arquitectura urbanisme
Joan Salvador Suris i Sala, arquitecte.
arqitect
SURCS ASSOCIATS
C/. Esperança nº 45 baixos. Blanes -GJ-
Tel/Fax. 972.335.827
Mobil. 630.970.991
mail. arq.tec@coac.net
web. www.arqitec.cat

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962
PARTNER
KNX
Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plagues solars · Domòtica · Manteniment Industrial
Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

Aprovat inicialment el nou Reglament Orgànic Municipal (ROM) de Lloret

També es va aprovar una modificació de crèdit de gairebé 2 milions d'euros

El Síndic del Ciutadà va presentar la memòria del 2019, en què va fer 172 actuacions

El ple de Lloret ha donat el vistiplau al primer ROM del municipi, que servirà per regular el funcionament i l'organització dels diferents òrgans municipals, entre els quals el propi ple. Es tracta d'una demanda històrica dels diferents grups municipals, atès que fins ara l'Ajuntament es regia pel ROF, el Reglament d'Organització i Funcionament de les entitats locals.

El reglament, que té 125 articles, presenta tres novetats destacades: preveu la convocatòria d'un ple anual l'últim trimestre de cada any per debatre sobre l'estat del municipi; es potencia la participació ciutadana regulant com es podran convocar consultes populars, dona veu als ciutadans que tinguin interès en presentar precis i preguntes al ple i les entitats podran presentar mocions; i regula la junta de portaveus i estableix qui en forma part (tots els portaveus de grups municipals i aquells treballadors municipals o regidors que convoqui l'alcalde en considerar que poden aportar un coneixement destacat d'algun punt en concret que s'hi tracti).

El ROM es va aprovar amb el suport de tots els grups, excepte Cs i PSC, que es van abstenir. És un dels punts més destacats dels que es van aprovar a l'últim ple, on també es va aprovar una modificació de crèdit de gairebé dos milions d'euros. D'una banda, tal com s'havia acordat amb el Consell Veïnal i atesa la situació de pandèmia, es va

donar el vistiplau a destinar el milió d'euros dels Pressupostos Participats a l'adquisició i adequació de diferents equipaments, entre els quals el nou Centre de Distribució d'Aliments i Centre de Dia, el local del Centre Obert i la Tarda Jove i el rober de Càritas.

D'altra banda, es destinaran uns 600.000 euros a la reparació i millora de diferents carrers del municipi. I es va fer una modificació de 378.000 euros per fer front a l'increment d'hores extres dels treballadors municipals per fer front a la situació de pandèmia.

Altra vegada la proposta va tenir el suport de tots els grups excepte Cs i PSC, tot i que en aquest cas hi han votat en contra.

També al ple del novembre, el Síndic del Ciutadà va presentar la memòria del 2019, en què va fer un total de 172 actuacions. Una presentació que es va fer amb mesos de retard atesa la situació de pandèmia.

Tot i així, el Síndic, Quim Teixidor, va exposar les dades més destacades de la memòria, que recull que el 2019 la majoria de consultes i queixes es van fer de manera presencial — en concret, 113. Una tendència que Teixidor va explicar que aquest 2020 s'ha capgirat i la majoria de tràmits es fan en línia. Caldrà veure què passa quan superem la pandèmia: si la ciutadania torna a la presencialitat o si bé els veïns ja s'han adaptat a les noves tecnologies i segueixen apostant per la via virtual.

Pel que fa a la tipologia de les actuacions, la gran majoria van ser consultes, un total de 93. Tot i així, hi va haver força queixes, 76. I cap actuació d'ofici. Aquestes són les dades més destacades que va exposar Quim Teixidor, que va començar la seva intervenció demanant que es canviï el nom del servei pel de Síndic de la Ciutadania. Una petició que tots els portaveus van veure amb bons ulls.

Entrant en matèria, el Síndic va fer una sèrie de demandes per ajudar a la ciutadania, ja que la seva funció és la de fer d'intermediari entre població i administració local. En aquest sentit, va demanar, per exemple, que es fomenti la creació d'ocupació i que es faci de manera regular.

Quim Teixidor també va aprofitar per felicitar els diferents grups municipals per haver sabut prendre decisions per unanimitat en un moment tan complicat com el que estem vivint, i els va encoratjar a seguir treballant en la mateixa línia.

Quim Teixidor,
Síndic de la Ciutadania

Va tenir especial atenció amb les persones amb diversitat funcional.

[...] va demanar que es treballi en mesures per fer més accessible i habitable la ciutat.

Un dels temes més destacats cada any en la memòria del Síndic fa referència a l'hospital sociosanitari, especialment al servei de menjador. Teixidor va explicar que la pandèmia ha impedit fer l'auditoria que estava prevista i va demanar que es faci tan aviat com sigui possible. Bo i així, va voler agrair la bona resposta que ha tingut en tot moment per part de l'actual direcció del sociosanitari.

I, entre altres aspectes, va tenir especial atenció amb les persones amb diversitat funcional. En aquest sentit, va demanar que es treballi en mesures per fer més accessible i habitable la ciutat. Segons el Síndic, queda molt camí per fer en aquest àmbit. Per exemple, va reclamar que s'ampliïn les places públiques d'aparcament per a persones amb problemes de mobilitat.

En un altre ordre de qüestions, Lloret s'adhereix a l'Estratègia catalana de la bicicleta 2025. Així ho va decidir el ple municipal per unanimitat. L'Estratègia catalana de la bicicleta és una iniciativa de la Generalitat com a full de ruta del Govern català i està oberta a l'adhesió de la resta d'administracions, com l'Ajuntament de Lloret. Els seus objectius són, d'una banda, establir eines de planificació i desenvolupament, promoció i formació per impulsar l'ús de la bicicleta com a mode de transport actiu i sostenible, tant per motius de mobilitat quotidiana com pel lleure, l'esport i el turisme; i, d'altra banda, unir forces en benefici d'una Catalunya pedalable i pedalada. Tots els grups municipals hi van donar suport en considerar que es tracta d'una iniciativa per impulsar l'ús de la bicicleta, una finalitat amb què la vila fa temps que treballa.

El ple també comptava amb un bon grapat de mocions, tot i que en van quedar vuit per debatre, que es tornaran a incloure a l'ordre del dia del proper ple; i és que l'alcalde, després de set hores de sessió, va decidir donar el ple per acabat. Tot i així, es van debatre dues mocions que es van aprovar per unanimitat: una de Força Lloret encaminada a fer efectiva la conciliació laboral i la reducció de la desigualtat salarial de gènere a causa de la situació provocada per la crisi de la Covid-19; i una altra de Lloret en Comú amb el suport del PSC i Força Lloret per donar suport al 25N, el Dia internacional per l'eradicació de la violència masclista. Un dels aspectes més destacats d'aquesta última moció és que es preveu pintar els eslògans guanyadors i finalistes del concurs que organitza cada any l'associació de dones l'Aurora per commemorar el 25N. Unes frases que es pintaran, amb el nom de l'autor o autora, en els passos de vianants si la normativa corresponent ho permet, o bé es buscaran altres zones del municipi, com façanes o altres espais que es considerin adients per plasmar-hi aquests eslògans destacats. ■

Una revista cobra vida, quan es barreja amb la teva. Celobert

Olga Casado,
periodista

Stella González és regidora del grup municipal Lloret en Comú. És la presidenta de l'associació de pintors i forma part de diferents associacions de la localitat com l'APASC (Associació Protectora d'Animals Sense Casa) i Fet a mà.

Recentment, Lloret en Comú ha anat al barri del Rieral a recollir queixes i propostes dels veïns. En què ha consistit aquesta acció?

La primera sortida ha sigut al Rieral, però tenim previstes altres. És una iniciativa que s'està realitzant per a poder recollir a peu de carrer i de forma directa les principals demandes i problemàtiques de la gent. Ara, amb la pandèmia, per realitzar qualsevol petició al consistori s'ha de fer de forma digital. És molt complicat, especialment per a les persones que no estan habituades a això. Per aquest motiu, hi ha molta gent que et pregunta personalment com pot solucionar els seus problemes.

Des de les formacions, com es pot fomentar la participació de la ciutadania en la política local?

Una forma de participació, són els plens. Abans de la pandèmia, venia el públic i al final de la sessió es feien preguntes al Govern Municipal. Però, ara se celebren de forma telemàtica. Inicialment, era necessari registrar les preguntes i precis 48 hores abans i això s'havia convertit en un problema. L'ordre del dia, que és sobre l'únic que es pot parlar al ple, arribava a la població el divendres anterior a la sessió del dilluns. Com podien fer una pregunta i enviar-la, si potser encara no el tenien? Era massa just.

Abans d'estar dins el partit, he anat al ple en alguna ocasió, i de vegades, et sorgeix una pregunta quan estàs escoltant la sessió. Amb aquestes condicions, ja no era possible fer-ho, perquè no hauria passat la pregunta prèviament. Això dificultava que el públic pogués intervenir o incidir.

Per aquest motiu, a l'últim ple hem realitzat una proposta, que ha estat acceptada, perquè el període d'enviament de preguntes sigui de 24 hores, en lloc de 48. D'aquesta manera, els ciutadans ara tenen més temps per consultar l'ordre del dia i tramitar el que considerin oportú. També hem aconseguit que es puguin formular preguntes en directe durant la sessió celebrada telemàticament, sempre que estiguin relacionades amb les qüestions tractades a l'ordre del dia.

A l'últim ple, es va aprovar la moció proposada pel seu grup per pintar les frases guanyadores i finalistes del concurs de l'Aurora als passos de vianants de la localitat. Quin paper juga la visibilització en l'abordatge de la violència masclista en l'àmbit local?

Un maltractador, una persona que està sent violenta verbalment o físicament, ha de veure que el què està fent no és raonable. Se suposa que ja ho saben, però moltes vegades en les famílies està normalitzat. Hi ha moltes dones que ho estan vivint i no són capaces de denunciar-ho per por. Sol passar que es deixa a la víctima tan indefensa i amb tan poc valor, que creu que ella és la culpable.

Hauria d'existir una sinergia entre cultura i espai públic que permetés fer més atractiva la localitat

Aquesta acció és una forma de visibilitzar i denunciar aquest problema, ja que el maltractador veu escenificada la seva actitud i la dona associa que això no és normal i que no s'ha de deixar amenaçar. Crec que és una forma de sumar-nos a aquest problema i intentar tallar-lo.

El seu grup és partidari de la creació d'un Pacte Nacional per un turisme sostenible. Per on passaria aquest acord? Què entenien per turisme sostenible?

A Lloret, depenem massa del turisme. Com diu la dita catalana: "No s'han de posar tots els ous al mateix cistell". Tot i que és complicat, perquè el turisme sostenible és difícil de dur a terme, la qüestió seria ampliar i diversificar. Convindria obrir el turisme i no focalitzar-lo únicament a la platja, el sol i les discoteques, perquè la destinació té moltíssimes més coses. Així doncs, el turisme que visita la localitat no hauria de ser solament el de platja o "borratxera", sinó també el que ve a la muntanya, va en bicicleta o fa excursions.

És possible un altre tipus de turisme a Lloret?

Últimament s'està movent moltíssim el turisme cultural, de visitants que es dirigeixen a poblacions en les quals es fan activitats d'aquest tipus. Es tracta d'un turisme atemporal, que no se cenyeix únicament a l'estiu, i que atrau

un perfil de visitant més interessant. Abans del començament de la pandèmia, vam presentar una moció, que es va aprovar per unanimitat, per dur a terme un concurs de pintura mural a Lloret. Podria fer-se un recorregut per diferents parts de la localitat on hi hauria diferents murals que estarien relacionats amb la cultura i el passat lloretenc o transmetrien valors positius com l'harmonia, el feminisme o l'amor a la natura.

A més d'atraure a aquest tipus de turisme i de donar visibilitat a la destinació aquesta activitat també permetria revitalitzar zones degradades o oblidades, ja que hi hauria un desplaçament de visitants per aquestes parts de la població.

Hauria d'existir una sinergia entre cultura i espai públic que permetés fer més atractiva la localitat. Considero important embellir el nostre poble i dur a terme activitats interessants perquè vingui el turisme a la destinació.

És necessari conscienciar a la gent que cal castrar i no abandonar

La manca d'una línia d'autobús entre la terminal de Lloret i l'estació de Blanes s'ha convertit en una gran problemàtica. Quins aspectes consideres que s'haurien de millorar?

L'autobús que anava fins a l'estació de trens de Blanes no s'està utilitzant. En el seu lloc, hi ha un autobús que fa tot el recorregut per Blanes abans d'arribar a l'estació. Hem rebut queixes, tant de gent que va a treballar a al-

tres poblacions com d'estudiants, que estan passant per aquest calvari. No és normal que hagin de fer tota una ruta turística per Blanes per arribar al tren.

Com a membre de l'Associació Protectora d'Animals Sense Casa (APASC), quins consideres que són els principals problemes que encara queden per resoldre?

Principalment, existeixen problemes d'olors, baralles entre gats i atropellaments. Al llarg dels anys, hem arribat a controlar moltíssimes colònies de gats. Tot i que el poble està bastant controlat, encara queda molta feina, sobretot a les urbanitzacions.

Si hi ha colònies és perquè hi ha molts gats abandonats. A més, la gent està acostumada a donar menjar, però no a esterilitzar i això fa que el problema se'n vagi de les mans. Per això, és necessari conscienciar a la gent que cal castrar i no abandonar.

Des de l'Ajuntament, es fan campanyes de castració, però són molt justes. Per tallar el problema, seria necessari impulsar una gran campanya, que permetés reduir moltíssim, perquè encara que es castrin molts gats, queden altres que se segueixen reproduint.

En definitiva, és necessari que es dignifiqui a aquests animals i se'ls visibilitzi. El nostre objectiu és que els gats que queden al carrer estiguin bé, sans i controlats. Però, encara queda molta feina. ■

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

Clínica Veterinària RODAMÓN Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

Bones festes!

L'arbre de Nadal... Natural o artificial?

Els arbres de Nadal s'han convertit en un element indispensable a les cases quan arriben les festes

Els arbres de Nadal s'han convertit en un element indispensable a les cases quan arriben les festes. Sembla ser que aquesta tradició prové d'Escandinàvia, però actualment està estesa per tot el món i això ha suposat un impacte important sobre el medi ambient.

La consciència ecològica fa que ens preguntem què és més sostenible, un arbre natural o un arbre de plàstic.

A primer cop d'ull podem pensar que adquirir un arbre natural (que en el 80% dels casos acabarà cremat, triturat o en un abocador) fa més mal ecològicament que comprar un artificial. Però existeixen diverses raons que ens conduiran al contrari.

Els arbres naturals són beneficiosos durant el seu creixement perquè produeixen O² i consumeixen CO². Mentre que els arbres artificials són fabricats amb matèries procedents de combustibles fòssils o amb PVC, polietilè i productes tòxics, i a més, es produeixen en països llunyans des d'on s'han de transportar.

L'opció d'arbre natural és més sostenible... però cal fer-ho bé.

Els arbres naturals són beneficiosos durant el seu creixement perquè produeixen O² i consumeixen CO²

El primer que hem de tenir en compte és que l'arbre que volem comprar estigui produït en viviers locals i d'aquesta forma reduïm la contaminació generada en el transport. La zona del Montseny-Guillerries és el primer productor d'avets de Nadal del Sud d'Europa, on la meitat de la producció s'exporta principalment a França i Anglaterra. A més de beneficis ambientals, el consum d'arbres contribueix al desenvolupament econòmic de les empreses locals i les activitats comercials que es generen.

La zona del Montseny-Guillerries és el primer productor d'avets de Nadal del Sud d'Europa

També cal considerar com s'ha produït l'arbre. Cada cop existeixen més viviers amb certificacions ecològiques (tipus PEFC o FSC) que gestionen el cultiu dels arbres de forma sostenible. I per tant, asseguruen el mínim impacte ambiental.

Els arbres naturals es poden comprar en diferents formats: sense arrel, amb pa de terra o en test. Triarem una o altra segons quina utilitat se li donarà un cop passat el Nadal.

Si els comprem sense arrel no tenen altre destí que ser triturats o cremats. Si optem per replantar-los haurem de triar l'opció de pa de terra o test. En un test les possibilitats de sobreviure són més altes que en pa de terra, però en contra, s'han de regar més sovint durant el temps que estiguin dins la casa, perquè les altes temperatures de la calefacció afecten més l'asseccament de les arrels.

La realitat és que només un 10 % d'aquests arbres acaben plantats a la natura, als parcs o als jardins de casa. Sovint les condicions climàtiques de la zona no permeten la supervivència dels arbres, en altres casos per falta d'espai o perquè han patit durant el temps dins la casa. Si no tenim opció de trasplantar-los... Què podem fer amb els arbres un cop passades les festes?

En un arbre artificial, la petjada de carboni és quasi dotze vegades superior a un arbre natural

Per donar un destí ecològic, les restes d'aquests arbres haurien de triturar-se i fer-ne compost, o com a darrera opció, cremar-se. En els darrers anys, la major part dels ajuntaments posen a disposició un servei de recollida d'arbres per tal de reciclar-los ja sigui trasplantats, fent biomassa o fent compost.

Una mesura científica i rigorosa per tal de comparar l'impacte ambiental de l'ús d'arbres naturals o artificials, és mesurar la quantitat de CO² (gas contaminant que provoca principalment l'efecte hivernacle) que s'emet a l'atmosfera en cada un dels casos. Aquesta dada s'anomena petjada del carboni i es mesura en kg de CO² que s'emeten a l'atmosfera.

La petjada de carboni per un arbre natural varia segons el destí final, però es calculen uns 3,5 kg de CO₂ si es tritura o es crema. En un arbre artificial, la petjada del carboni és quasi dotze vegades superior, fins a 40 kg.

Així, no hem de tenir dubtes. Si volem continuar la tradició de decorar el Nadal amb arbres, l'opció més sostenible és comprar arbres produïts en vivers locals i amb certificació ecològica, i sobretot assegurar-se que es gestiona el seu reciclatge. Si per altres motius encara penseu que us resulta més pràctic utilitzar un arbre artificial, penseu en reutilitzar-lo com a mínim 12 anys. ■

El Partit Demòcrata a la Selva marítima escull Albert Robert com a nou cap comarcal per unanimitat

«Ens marquem com a clar objectiu la reestructuració i dinamització del Partit Demòcrata»

Albert Robert, primer tinent de batlle de l'Ajuntament de Lloret quan va donar a conèixer el nom del nou Partit Demòcrata Català, als participants i premsa en el Congrés Fundacional del Partit el 10 de juliol de 2016 a Barcelona.

El passat dimecres 2 de desembre els associats del Partit Demòcrata a la Selva marítima va ratificar Albert Robert, associat de Lloret de Mar, com a nou cap comarcal del partit a la demarcació. L'elecció del nou president comarcal, que va tenir lloc de forma telemàtica atès les restriccions derivades de la COVID-19, es va ratificar per unanimitat dels assistents a l'assemblea comarcal.

Albert Robert és regidor a l'Ajuntament de Lloret de Mar des de l'any 2015, on exerceix actualment com a primer tinent d'alcalde i regidor de Territori i Sostenibilitat. A més de l'elecció de Robert, també es va ratificar la nova executiva comarcal del Partit Demòcrata, que està integrada per un total de nou associats i associades de les localitats de Blanes, Lloret de Mar i Tossa de Mar.

El nou president comarcal, Albert Robert, ha destacat que *"ens marquem com a clar objec-*

tiu la reestructuració i dinamització del Partit Demòcrata, de la mà d'un equip humà que treballarà desinteressadament per desenvolupar un projecte sòlid i central per als municipis de la Selva marítima".

[Elecció del candidat de les comarques gironines per les eleccions al Parlament de Catalunya](#)

En aquest mateix sentit, el Partit Demòcrata a les comarques gironines té previst celebrar aquest una votació telemàtica per escollir al cap de llista per la circumscripció de Girona a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya.

Dins d'aquest procés d'eleccions primàries del Partit Demòcrata, l'alcalde de Lloret de Mar i diputat provincial, Jaume Dulsat, ha presentat la seva candidatura com a cap de la demarcació de Girona de les eleccions catalanes del 14 de febrer de 2021. ■

Libreria Fleca

us desitja unes Bones Festes!

Fenals

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I MPRESIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS
MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

OBERT TOT L'ANY

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

LOTERIA DE CATALUNYA

CAN SARAGOSSA

Cases singulars

Can Saragossa és un dels edificis singulars que formen part del MOLL (Museu Obert de Lloret de Mar). El seu emplaçament dominant el turó que forma la finca i la seva arquitectura d'inspiració neogòtica fan d'aquesta antiga masia, reconvertida en palauet modernista l'any 1902, un dels atractius a visitar per comprendre l'evolució de Lloret com a poble. De mas a casa senyorial les seves parets han estat el testimoni mut d'esdeveniments remarcables, conflictes, floreixement i decadència!

LA CASA PAIRAL

Les primeres notícies de l'existència del mas Saragossa es remunten a l'any 1317. En aquell moment tal i com assenyalen els documents de l'època *el mas afronta a orient amb la propietat del mas Botet; a migjorn, amb un torrent que corre entre propietats del dit Pere Saragossa i la coromina de Guillem de Lloret, cavaller; cap al mar, a occident, amb propietats del mas Pla i de la borda Flequer, i a cerç, amb propietats del mas Andreu i de la borda de Jaume Gros.*

Es dedueix, pels diversos testimonis escrits en que es fa menció de la casa i de les propietats que l'envolten, que amb el pas dels segles la seva estructura es va anar ampliant fins arribar a ser una masia de grans dimensions a finals del segle XIX. Aquest fet posa de manifest una certa pujança econòmica en la família que va permetre les diverses reformes i ampliacions fins a culminar amb l'aparència arquitectònica de la casa actual.

NARCÍS SARAGOSSA AMETLLER. L'IMPULSOR DE LA REFORMA MODERNISTA

El metge cirurgià Narcís Saragossa Ametller va ser el promotor de la reforma que va transformar l'antic mas en palauet neogòtic. Gràcies al seu ofici i als vincles amistosos amb diverses personalitats de l'època, gaudia d'una posició remarcable dins de la societat lloretenca del moment. Entre d'altres projectes, va formar part

de la Junta Local de Sanitat en la que va participar de manera molt activa amb la redacció i planificació de l'actual cementiri modernista. L'explotació dels boscos d'alzina de la finca el van portar a ser un hisendat amb càrrecs importants dins del món del suro arribant a ser president de la junta general de la agrupació del *Foment de la Industria Suro-tapera.*

Junt amb els seus companys de disciplina, els doctors lloretencs Antoni Roca i Manel Bernat, va promocionar diverses trobades d'intel·lectuals i científics organitzades a les instal·lacions de la clínica mental de la Torre Campderà. Tal com ho testimonia la premsa local de l'època l'intercanvi de coneixements era constant: *Se halla en esta villa, con su simpática y apreciable esposa, el conocido médico oculista de Gerona, doctor D. Buenaventura Carreras. Con la venida de este distinguido operador, tenemos aquí reunidos los siguientes médicos: los de la localidad señores Zaragoza, Serrahima, Reges, Roca y Bernat; los notables especialistas de Barcelona D. Francisco de P. Risech y D. Juan Comas; los de Madrid señores D. Antonio Durall y D. Juan Duran; y el ex gobernador civil de esta provincia Dr. D. Antonio Mataró.*

En aquell moment la vida social i cultural de la vila gaudia d'una forta pujança promoguda sobretot per personatges com l'historiador gironí, amb arrels

Marina Garcia i Carbonell
historiadora de l'Art

a Lloret, Joaquim Botet i Sisó. Animat per Botet es converteix en soci corresponent de l'Associació Literària de Girona, fet que posa de manifest l'interès de Narcís Saragossa no només per la ciència, si no també per la cultura.

L'any 1891, amb l'edat de 41 anys, contrau matrimoni amb Dolors Botet i Guinat (1861-1894), de família lloretenca però nascuda a Cuba. D'aquesta unió en naixeran tres fills: Narcís, Mercedes i una nena que morirà l'any 1893 al cap de pocs dies de veure la llum. Entre tant ja s'havien iniciat les obres de remodelació de l'antic mas per a reconvertir-lo en casa senyorial. En aquell moment ja era propietat absoluta de Narcís Saragossa, per herència paterna i per compra de la resta de parts als seus germans.

Amb tot la desgràcia sembla no desafortunada de la família i un any més tard és Dolors Botet la que traspassa a l'edat de 33 anys, no veuria mai la reforma modernista culminada. Narcís Saragossa, en memòria de la seva difunta esposa, encarrega un penó blanc per la processó de Corpus de 1895; un element destacat del ric aixovar de la parròquia de Sant Romà desaparegut durant la Guerra Civil.

DE MASIA A PALAU AMB REMINISCÈNCIES NEOGÒTIQUES

Podem conèixer l'aparència de la masia abans de la reforma gràcies a antigues fotografies conservades tant en l'àmbit del col·leccionisme privat, com al Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar. És molt significativa la descripció que se'n fa en l'inventari bens de l'any 1874 signat per Narcís Ametller i Reixach, mare de Narcís Saragossa, que ens mostra la gran envergadura del mas i els terrenys que el circumdaven aleshores: "(...) *el maso Saragossa con su casa de campo de planta baja, piso y azotea señalada de número tres (cuya medida superficial no se hace constar por evitar gastos, ni tampoco aproximadamente, a parte la conveniencia de hacerlo) i tierras unidas, parte cultivas y parte bosque, situadas en el termino de la presente villa de Lloret de Mar, de cabida veinte y cinco vesanas, equivalentes a cinco hectáreas, cuarenta y seis áreas, ochenta y cinco centiáreas.*"

1.Vista general de Can Saragossa. 2.Interior del menjador de Can Saragossa amb un pintor en plena producció artística. Col·lecció Salvador Palaudelmàs i Casals. Autor: Emili Martínez i Passapera.

Encara que a dia d'avui malauradament no s'ha pogut localitzar el projecte original de la remodelació modernista, ni tampoc es coneix amb certesa qui en va ser l'arquitecte, tradicionalment s'ha atribuït a la mà del mestre d'obres lloretenc Joan Lluhí i Rissech. És una prova de la seva autoria la casa que es va construir i dissenyar ell mateix com a domicili particular entre els anys 1900 i 1901 al número 64 del carrer Sant Pere de Lloret, la qual presenta moltes similituds estilístiques amb l'obra que ocupa aquest article.

La remodelació de la casa pairal dels Saragossa va aprofitar en part els murs de l'antiga edificació per a transformar-se en un palauet amb reminiscències goticitzants. Destaquen sobretot les balustrades treballades amb pedra i els finestrals rematats amb arcs conopials acabats en culs de llàntia ornats amb fulles d'acant. Un dels elements singulars de la façana, a banda de les balconades que li atorguen certa presència senyorial, és la fornícula de Sant Narcís emplaçada a l'extrem sud-oest de la casa. No és cap casualitat la tria d'aquesta imatge ja que fa al·lusió a la onomàstica patronímica del propietari i els seus avantpassats. De fet el nom de Narcís es repeteix fins a cinc vegades en l'arbre genealògic de la família.

La planta baixa destaca per l'entrada principal coronada amb un escut amb les inicials N.S fent referència al propietari. S'hi accedeix per un gran vestíbul que porta a un passadís on es troba l'escala principal de la casa la qual conduïa a les estances de les plantes superiors. A peu pla s'hi trobaven els salons principals, el menjador i la cuina. S'ha conservat una imponent llar de foc decorada amb elements vegetals i fantàstics treba-

llats al guix i coronada amb un medalló representant l'escena de Sant Jordi matant al drac. L'estructura de la xemeneia fa pensar en d'altres exemples coetanis obrats per tallers gironins.

El paviment hidràulic de diverses formes i combinacions geomètriques és una de les constants emprades per a diferenciar les diverses habitacions, com també ho són els arrambadors de rajola vidriada col·locats estratègicament en les zones de més trànsit de la casa. La reforma també incloïa la petita edificació annexa bastida com a residència pels masovers de la finca. Completava el conjunt una terrassa als peus de la casa acabada per una gran balustrada i una escalinata que no s'ha conservat. Destacaven a la part superior de la barana uns testos en forma de copa dissenyats expressament pel conjunt arquitectònic obra del terrisser lloretenc Pau Arpí i Galí.

A la part superior de la façana hi trobem dins d'un escut la data de finalització de les reformes, 1902. Amb tot Narcís Saragossa no arriba a gaudir gaire temps de la casa ja que mor l'any 1908 només sis anys després de veure-la acabada.

NARCÍS SARAGOSSA I BOTET, L'ÈPOCA DAURADA DE LA CASA

L'hereu de la nissaga, Narcís Saragossa i Botet, continuà amb la tasca de renovació iniciada pel seu pare. A ell se li atribueix l'embelliment dels jardins que envoltaven la casa, entorn que es va veure transformat degut als seus coneixements de botànica i agricultura. L'any 1912 rep la titulació de pèrit agrònom i participa activament amb l'estudi de la indústria del suro. Mostra de la seva tasca són els nombrosos articles i ponències en les quals par-

ticipa en els successius anys de la seva graduació. Alhora va ser membre destacat de la Federació Agrícola Catalano-Balear i president del Sindicat agrícola de Lloret. Pocs anys més tard celebra les núpcies amb Concepció Font i Marlés que, al seu costat, exercirà de filantropa, amfitriona i mecenes en una de les èpoques més destacades de la casa, els anys vint.

Els jardins de can Saragossa van ser escenari de reunions, festes i estades en les que hi participaven hisendats i personalitats del moment. El mateix Josep Carner en el seu article titulat "Lloret, paradís gentil" publicat a la revista d'Ací d'Allà de l'octubre de 1919 relata fascinat una de les festes de disfresses en les que va ser convidat mentre realitzava una de les seves estades a la vila. Entre els convidats destacats de la família Saragossa hi va haver el fundador del Futbol Club Barcelona Joan Gamper, el polític d'esquerra republicana Narcís Barrera i el president Lluís Companys, el qual venia sovint a visitar un dels seus fills que estava ingressat a la Clínica Mental de la Torre Campdà.

ELS PALAUDELMÀS, MASOVERS DE LA FINCA

La gran extensió dels terrenys propietat dels Saragossa va requerir de manera ininterrompuda l'existència dels masovers. Ens els diversos padrons conservats al Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar es pot observar, des del final de segle XIX, el pas d'almenys dues famílies diferents per la masoveria. Durant gairebé seixanta anys els membres de la família Palaudelmàs van cuidar-se de les terres de Can Saragossa. El contracte d'arrendament s'inicia l'any 1929 amb Josep Palaudelmàs Bosch, un lloretenc, que com molts d'altres havia

3. Fornícula amb la imatge de Sant Narcís ubicada a l'extrem nord-oest de la façana. 4. Llar de foc de l'interior de Can Saragossa. 5. Test dissenyat pel terrissarie lloretenc Pau Arpí i Galí, detall. 1966. Fotografia: Col·lecció Salvador Palauelmàs i Casals.

provat de fer fortuna a l'Argentina però malauradament va tornar sense que l'aventura americana tingués fruits. Junt amb la seva dona, Àngela Giralt Fornaguera, i els seus fills van ser testimonis vivents de l'etapa de floreament de la casa i de la seva posterior decadència.

Amb l'esclat de la Guerra Civil moltes cases senyoriales de la vila van ser confiscades pel comitè. En un acte de rebel·lia i per evitar que la casa dels senyors fos ocupada van estendre tota una collita de panolles de blat de moro a les sales nobles de la primera planta. Amb l'arribada dels confiscadors van al·legar que la casa dels masovers era massa petita per poder assecar la collita a cobert i necessitaven aquelles sales per fer de magatzem. Gràcies aquella operació van salvar el cop i la finca es mantingué intacta. Palauelmàs va haver de marxar al front de Lleida on, pels volts de 1938, va caure malalt i va ser enviat a l'hospital militar de Barcelona del qual l'envien de retorn cap a casa davant del perill imminent de bombardeig. No tornaria més al front, romandria amagat durant el conflicte a l'estable de la finca amb la lectura com a únic refugi d'evasió.

Aquest període coincideix amb el moment en que Narcís Saragossa i Botet és ingressat en una clínica mental a salt on mor finalment l'any 1938. Des de llavors la seva muller Concepció Font i Marlès esdevindrà l'usufructuària de tota la propietat.

La postguerra van ser anys de feina i treball durs. La família de masovers cuidava dels terrenys i alhora mantenia una parada al mercat municipal, primer als baixos de l'Ajuntament, anys més tard a l'actual plaça dels Germans Maristes. Amb la mort de Josep Palauelmàs i Bosch l'any 1957 la seva esposa Angeleta junt amb la seva filla Maria i el seu jove Joan Carbó seguiran amb el cultiu i la cura de les terres.

L'HOTEL MAÑANA

L'any 1954 Can Saragossa acaba la seva etapa com a palauet senyorial per a reconvertir-se en establiment hotelier que va estar en funcionament fins l'any 1981. L'edifici és llogat i transformat interiorment per adaptar-se a aquest nou us. Sortosament el projecte previst aprofitava totes les parets de la planta baixa i dels pisos superiors i la majoria de les obertures.

L'antic hotel constava de 10 dormitoris independents amb lavabo, 7 dormitoris amb bany, 2 dormitoris de servei i 6 banys d'ús comú. La zona dels jardins s'adapta per pista de ball i terrassa exterior. Després d'aquesta reforma l'edifici inicia una etapa de decadència progressiva fins que l'any 1984 és adquirit per l'Ajuntament de Lloret de Mar amb l'objectiu de recuperar-la com a casa senyorial i donar-hi un ús cultural. L'any 2007 s'inicia el projecte final de recuperació del mas i de l'entorn que culmina el 2010 amb la inauguració de l'edifici com a museu, dipòsit de reserva dels Fons del Museu del Mar i seu de les dependències municipals de Cultura i Patrimoni, el Servei d'ocupació municipal². ■

¹Per l'elaboració d'aquest article la revista Celobert agraïx la col·laboració desinteressada de Salvador Palauelmàs i Casals que ha aportat informació oral i documental molt valuosa sobre l'etapa de la seva família com a masovers de Can Saragossa.

²Per a conèixer més sobre el procés de recuperació i restauració i la història de la casa recomanem la publicació *Can Saragossa de Lloret de Mar: estudi arqueològic, històric, artístic i procés de restauració*/ Albert López Mullor...[et al.], Lloret de Mar: Col·lecció Es Frares, 10; Ajuntament de Lloret de Mar, 2007.

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

i Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos · 17300 BLANES (G) ·
Tel. 972 35 80 70 · realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Una dècada després del centenari de la Costa Brava, Tossa en la cruïlla

L'activitat turística d'avui no té res a veure amb aquella economia agrícola, pesquera i tapera de principis de segle

L'home fa dècades que menysté la Natura, i aquesta ens ha picat el crostó

L'estiu de 2009, Tossa va dedicar el seu Programa de Festa Major a festejar el centenari de la denominació oficial de la Costa Brava. En aquella ocasió vaig tenir ocasió de publicar-hi una resumida crònica, el contingut de la qual pot despertar novament l'interès del lector d'aquesta publicació. La reflexió, final, premonitòria del que avui ens està passant, indueix a interrogar-nos sobre la cruïlla en la qual ens trobem, i a plantejar-nos nous reptes de futur.

La Tossa de fa un segle tenia ben poca cosa a veure amb la d'ara. El 1901 a Tossa només hi vivien 1.716 persones. L'activitat turística d'avui no té res a veure amb aquella economia agrícola, pesquera i tapera de principis de segle. Als més joves potser els sobti imaginar-se una Tossa sense cotxes, ni televisions, ni ordinadors, però, certament, quan s'iniciava el s. XX, Tossa no disposava ni d'aigua corrent, ni de llum elèctrica, ni de telèfon, ni de telègraf, ni hi portava cap carretera. Era un "*cul de món*" que vivia obert a la mar, als seus recursos pesquers i a les possibilitats comercials cada vegada més migrades, i amb una agricultura de subsistència. La indústria surera tenia ocupada una bona part de la població fins que un conflicte com la Primera Guerra Mundial, tan aliè a Tossa i fins i tot a Espanya -que s'hi va declarar neutral-, va significar un cop mortal per a la indústria tapera, que va veure com creixien els estocs de taps per la impossibilitat de col·locar-los al mercat europeu. La crisi va portar molts tossencs a l'emigració cap a poblacions del Maresme, del Vallès i Barcelona, atrets bàsicament per la demanda de mà d'obra del sector tèxtil, particularment les fàbriques de mitjons. S'obria un llarg període de dificultats que perdurà fins als anys 1950, i que només vindrà atenuat en part durant els anys 1930 amb l'arribada del primer turisme. D'una banda a Tossa van començar a venir a estiuejar un seguit de

famílies de la burgesia barcelonina i descendents de famílies benestants tossenques establertes a Barcelona, de l'altra l'Ajuntament de Barcelona va començar a portar colònies escolars que omplien de criatures la vila i, finalment, també cal assenyalar l'arribada d'un turisme internacional erudit i culte. Aquests turistes anglesos, alemanys i de diverses nacionalitats centroeuropees, molts dels quals fugien de la persecució nazi, van estar-se a Tossa durant llargues temporades. Hotels, cafès i tavernes van néixer a redós d'aquest turisme, de l'empremta del qual només hem conservat aquell Museu inaugurat el 1935. L'esclat de la Guerra Civil va suposar un tall en aquestes possibilitats turístiques que s'havien començat a obrir i, malgrat que els seus efectes no es van deixar sentir excessivament sobre la població en relació a d'altres contrades del país, no és menys cert que les penúries i escassetats dels tossencs durant el conflicte van ser importants.

Els anys 1940 van venir marcats per una dura postguerra i són els anys en què la població es va situar en el llindar dels 1.300 habitants. Enmig d'aquesta atonia la filmació de la pel·lícula nord-americana *Pandora y el Holandés errante*, protagonitzada per estrelles del Hollywood de l'època, va suposar tot un esdeveniment per aquella població que, sorpresa, va veure com aquells forasters portaven diners. Però és que l'autèntica *loteria* d'aquella pel·lícula va venir amb la seva estrena, quan difosa la imatge de la nostra vila arreu del món, milers i milers de turistes van començar a venir a Tossa quan encara la Costa Brava no era coneguda. L'arribada de tota aquesta gent va fer que ràpidament els tossencs haguessin de ser diligents en la prestació de serveis, i d'aquí en va néixer la que potser ha estat la transformació socioeconòmica més important de la història de Tossa: l'abandonament de l'economia tradicional, basada en els recursos pesquers i rurals, i

Muralles de la Vila Vella de Tossa

"El passat suro-taper de Tossa que va marcar la història del municipi durant més d'un segle, és avui un vell record que s'apaga". Fàbrica de can Coris.

la seva substitució pel sector serveis en atenció al turista. Amb el primer turisme dels anys 1950 van començar a proliferar establiments hotelers i comercials i es van asfaltar els carrers que fins llavors eren de sorra. Amb l'increment espectacular del turisme als anys 1960 i 1970 Tossa va viure un creixement urbanístic com mai havia tingut en la seva història. L'economia de les famílies va millorar substancialment i les possibilitats de prosperar van atraure gran nombre d'immigrants, andalusos i extremenys bàsicament. Amb l'arribada de la democràcia l'administració local va veure potenciada la seva capacitat d'actuació, és així com es van començar a endegar diverses infraestructures, i poc a

poc la vila s'ha anat dotant d'instal·lacions socials, sanitàries, culturals, esportives, lúdiques, etc. Tanmateix al llarg dels anys 1980 molts hotels van deixar pas a blocs d'apartaments que varen marcar un canvi en la tendència turística. El 1992, any mític per a d'altres, va marcar l'inici de la crisi del model turístic que s'havia presentat. Seria prematur (i per tant, inútil) jutjar els intents que al llarg de la darrera dècada s'han dut a terme per redreçar la situació. El s. XXI té la paraula, però val a dir que històricament tot té un principi i una fi. Fins aquí l'escrit el 2009. Poc després d'una dècada, la pandèmia que ens colpeja, impedeix que ens visitin molts dels turistes que des de fa dècades

contribueixen al sosteniment de la nostra economia. Estem en una cruïlla, no només per a (re)pensar el model de desenvolupament turístic, sinó també el de múltiples comportaments socio-econòmics vigents, qüestionant-nos la seva viabilitat i sostenibilitat. L'Home fa dècades que menysté la Natura, i aquesta ens ha picat el crostó. Les nostres societats i els seus governants –oblidant aquest passat que els historiadors sempre intentem fer present per guanyar el futur– havien menystingut que la història, malgrat els canvis viscuts, de manera periòdica es repeteix. I el nostre temps no ha quedat al marge d'aquesta constant. Lliçó d'història, lliçó de vida. ■

Xavier Diez,
 escriptor i historiador espe-
 cialitzat en els moviments
 socials al segle xx

«En el seu testament polític, publicat el 2010, *El món no se'n surt*, l'historiador londinenc Tony Judt es queixava que, entre els més joves amb talent, pràcticament ningú no es decantava pel servei públic»

En el seu testament polític, publicat el 2010, *El món no se'n surt*, l'historiador londinenc Tony Judt es queixava que, entre els més joves amb talent, pràcticament ningú no es decantava pel servei públic. A diferència de la generació de la postguerra mundial, en què el més brillant d'una generació traumatitzada va treballar a consciència per reconstruir els respectius països, avui costa Déu i ajut que hi hagi personalitats de prestigi, professionals amb trajectòria d'èxit, persones d'alta exigència moral disposats a participar en política.

I, en bona mesura, és normal i comprensible. Des que la revolució neoliberal va decidir que calia retre culte als diners, el poder i la riquesa,... quin sentit tenia, per posar un exemple, dedicar-se a la ingrata tasca de la representació política, la gestió pública, el treball comunitari? En un món cada vegada més materialista i narcisista, els beneficis materials (i això qualsevol que hi hagi estat en un càrrec, ho sap) semblen resultar més atractius que el sord treball per a la comunitat. Contràriament a la demagògia dels nostres temps, fer de director general, de regidor, de diputat, de cap de gabinet, de cap de premsa, de qualsevol tasca que tingui a veure amb la gestió pública, té escassos incentius econòmics, especialment si comparem amb les remuneracions que poden obtenir professionals d'alta qualificació o professions lliures amb consultoria pròpia. I, si bé, les compensacions són relativament modestes, el preu a pagar pot ser excessiu. L'escrutini públic tendeix a ser una experiència desagradable. L'exposició pública, sol ser arriscada (si indaguem en les nostres pròpies biografies, sempre trobarem algun episodi personal que ens podria avergonyir) i sovint, les rivalitats polítiques poden comportar difamacions sense proves, amb capacitat d'arruinar la vida política i personal d'algú. Pensem, sense anar més lluny, en l'antic alcalde de Barcelona, Xavier Trias, víctima d'informacions matusserament manipulades sobre comptes suïssos que mai no van existir, que li van comportar un calvari i la seva exclusió de la cursa electoral. O de l'antic primer ministre socialista francès Pierre Bérégovoy, un antic metal·lúrgic a qui unes acusacions poc fonamentades de corrupció el va portar a engegar-se un tret el 1993.

És per això que, malgrat que servidor de vostès s'ha dedicat sovint a la crítica política, caldria que fóssim extremadament curiosos a l'hora

d'analitzar i valorar les aptituds o defectes de les persones en les quals, al cap i a la fi, deleguem els nostres drets polítics. A nivell personal, fora d'una episòdica experiència com a candidat en una llista electoral (en un lloc simbòlic), d'haver signat o redactat manifestos en favor d'alguna causa o donat suport explícitament a un candidat, he rebutjat la possibilitat de dedicar-me a la política. Quan una vegada em van fer una proposta, he de reconèixer que vaig sentir pànic per la responsabilitat (i per la possibilitat d'esdevenir diana de tots els atacs, o no restar a l'alçada del repte). Per tant, sempre he sentit un respecte profund per qualsevol persona

En un món cada vegada més materialista i narcisista, els beneficis materials [...] semblen resultar més atractius que el sord treball per a la comunitat.

disposada a fer el pas. També, confesso, he tingut la possibilitat de mantenir una relació personal i de confiança amb persones que han ostentat càrrecs públics importants. I, en la distància curta, a l'hora de les confiances, m'han confessat allò que ja intuïa. Que, en realitat, el seu poder és més simbòlic que real. Que sovint actuen com a persones aïllades en estructures que funcionen de manera poc transparent o al marge de la voluntat política. Que persones que ningú no tria són capaces d'exercir pressions insuportables per limitar el marge d'actuació de qualsevol persona que, realment, es cregui allò del bé comú. El neoliberalisme de la darrera dècada ha propiciat tot un seguit de tallafocs, de mecanismes subtils, d'intervenció d'espais obscurs a parlaments, ajuntaments o conselleries, destinades a impedir qualsevol iniciativa a favor de generar major igualtat, transparència, llibertat personal o benestar repartit.

En aquestes circumstàncies, és obvi que la política es degrada. I que, si no hi ha talent de primera línia, és cada vegada més habitual reclutar mediocres o oportunistes (i sovint una combinació letal de tots dos). Això, degrada el sistema i la confiança, que al seu torn propicia la demagògia, i això implica una progressiva dissolució dels lligams entre afers públics i societat civil. És així com hem anat creant un cercle viciós on la mediocritat i l'oportunisme

poden arribar a ser preferibles a la demagògia i un populisme que, en el fons, empenyen a les forces obscures, les mateixes que conspiren dia a dia en contra de la democràcia i el benestar, a generar el seu sistema preferit: el caciquisme polític, el règim il·liberal, la infantilització de les societats i, finalment, l'autoritarisme. David Fernández, probablement el millor diputat de la història del Parlament Català, ment clarivent del periodisme, ha estat dels primers a veure-ho i adonar-se'n

(encara que també de les coses bones de la política). Ara bé, com a analista fi, com a polític tan involuntari com experimentat, ens ha deixat una de les frases més definitòries per entendre el que avui succeeix amb aquest succedani de democràcia: "el sistema no és corrupte; la corrupció és el sistema". I d'aquí no en sortirem fins que puguem establir un veritable pacte on ètica i política, comportaments responsables dels de dins i fora del sistema, puguin esdevenir un binomi virtuós. ■

ACN Lloret 11/03/2020

El PSC de Lloret dona de baixa de militància quatre dels seus regidors després que passessin a ser no adscrits

D'esquerra a dreta: Eduardo López, Arantxa Jiménez, Cristian Fernández i Lara Torres.

El PSC de Lloret i la Federació del PSC de les comarques gironines han donat de baixa de militància quatre dels seus cinc regidors en aquest municipi de la Selva després que els quatre hagin anunciat que passarien a ser no adscrits, segons ha informat el partit en un comunicat. Al mateix text s'informa que els fins ara quatre regidors socialistes havien posat en dubte la figura del portaveu del grup municipal. La formació subratlla que segons els Estatuts del partit, no és compatible la militància amb l'anunci d'abandonament del grup municipal socialista i per tant, "s'ha procedit a efectuar la baixa de manera immediata".

Segons indica el PSC, els quatre regidors no adscrits havien posat en dubte la figura del portaveu i la decisió de l'assemblea del grup municipal de Lloret de donar suport al candidat escollit per la mateixa assemblea l'octubre del 2018. La formació també subratlla que els quatre regidors no van voler reunir-se "mai" amb el PSC ni buscar una solució acordada a un "conflicte de caràcter intern que mai hauria d'haver afectat el govern de Lloret i el benestar dels seus ciutadans". Ara, el PSC de Lloret i el PSC de comarques gironines "demanen i esperen" que l'alcalde del municipi, no governi amb els regidors no adscrits "tal com afirma el pacte antitransfugisme". ■

ACN Blanes 25/05/2020

Un regidor de Blanes deixa el grup de Cs per divergències amb la direcció gironina del partit

José Antonio Morcillo.

El regidor José Antonio Morcillo presentant la seva carta de renúncia com a membre del grup de Ciutadans al Registre d'Entrada de l'Ajuntament de Blanes · Ajuntament de Blanes El que va ser número tres a la llista de Ciutadans a l'Ajuntament de Blanes, José Antonio Morcillo, ha decidit abandonar el grup municipal per diversos desacords amb la direcció gironina del partit. En una carta que ha enviat el regidor explica que "al principi les seves idees casaven molt". De tota manera, Morcillo creu que amb les "dues crisis històriques" que ha viscut el municipi en els últims mesos —primer el temporal Gloria i després el coronavirus—,

el regidor creu que "les idees no són les mateixes". José Antonio Morcillo carrega contra el partit acusant a la direcció de prendre decisions sense pensar en el municipi de Blanes. Ara, el regidor passarà al grup no adscrit en el proper ple, que es farà aquest dijous. El grup de Ciutadans a l'Ajuntament de Blanes (Selva) comptarà amb un representant menys a partir d'aquest dijous, quan es farà el ple municipal, ja que el regidor José Antonio Morcillo ha decidit abandonar-lo. Ho ha fet gairebé un any després de ser escollit regidor i ha justificat la seva decisió per diferències amb la direcció del partit. ■

Cos Esvelt

CENTRE DE FISIOTERÀPIA I GABINET ESTÈTIC

US DESITJA BON NADAL I FELIÇ ANY NOU

f Cos Esvelt Tossa
cosesvelt.tossa
972340740

Coneixem una mica més les 'fake news'

Joan Cabarrocas,
periodista

L'engany que produeixen les notícies falses és cada cop més gran i més descontrolat. Alguns governs estan implementant mesures i noves lleis per fer front a aquest terrorisme comunicador. Rebutjar viure en un món regit per informació falsa ha de ser una de les lluites que s'han de plantejar les noves generacions, ja que són aquestes les que viuen de més a prop l'era digital, que és el lloc on les *fake news* han crescut a gran velocitat els darrers anys.

No es pot parlar de *fake news* sense citar el terme 'postveritat'. Un concepte que es defineix com una distorsió decidida d'una realitat que manipula creences i emocions amb la finalitat d'influir en l'opinió pública i en les actituds socials. El que busquen les *fake news* és que l'opinió pública, sustentada per emocions i creences, es mantingui per davant de la realitat.

Les persones tendeixen a seleccionar informació que satisfaci les seves pròpies expectatives i, sobretot, que reforci la seva opinió prèvia. Això és així perquè el cervell segrega dopamina, una substància química que és un neurotransmissor que apareix també en moments de plaer. Per això, llegir o escoltar alguna cosa que confirma un pensament previ, causa plaer; però quan és al contrari, ocasiona dolor.

Aquest cúmul de sensacions i creences pròpies, que estan per sobre de la realitat objectiva, són el brou de cultiu de les *fake news*. En l'era d'internet i de les xarxes socials és molt més fàcil que els ciutadans accedeixin a un major nombre d'informació i que obviïn aquella que no els afavoreix o que contradia els seus propis pensaments, ja que aquests ciutadans són lliures de llegir les informacions que circulen per internet. Quan una persona dona més valor a les seves emocions o creences que als fets reals, és el que es coneix com a "postveritat"; una falsedat que continua essent acceptada tot i saber que és mentida.

«Quan una persona dona més valor a les seves emocions o creences que als fets reals, és el que es coneix com a 'postveritat'»

Et crida l'atenció el titular? Doncs no hi entris

El terme *clickbait* va aparèixer per donar nom al contingut en línia pensat per atreure l'atenció del lector i que, quan aquest accedeix a la pàgina es generin ingressos pel contingut publicitari. Gran part d'aquests articles manquen d'una verificació prèvia, ja que el que busquen és obtenir un benefici econòmic.

La caiguda de vendes de premsa escrita va provocar que els ingressos que obtenien els mitjans a través de la publicitat disminuïssin en gran mesura. Actualment gran part del contingut informatiu es difon de manera gratuïta per la xarxa, fet que ha provocat que molts d'aquests mitjans hagin pres la decisió de publicar els seus articles amb titulars cridaners per a atreure les visites del lector. Molts diaris digitals han aconseguit milions de vistes amb aquest ham que apel·la a la curiositat des de l'humor, l'emotivitat, etc. El *clickbait* ha estat un recurs àmpliament explotat per alguns mitjans digitals que l'han rendibilitzat a causa d'aquesta falta d'ingressos que genera informar a internet.

Que els mitjans digitals necessitin aquesta mena d'estratègies per a generar ingressos demostra la gran pèrdua econòmica que ha suposat l'accés gratuït a la informació a internet. Jugar amb els titulars perquè els lectors accedeixin a un contingut, que en moltes ocasions no té relació amb el que apareix en el titular, genera *fake news*. Per evitar aquests casos s'hauria de lluitar perquè la informació rigorosa i verificada costés diners, i d'aquesta manera els mitjans de comunicació no haurien de recórrer a titulars tan cridaners perquè els seus lectors accedissin als seus continguts.

Conscienciat!

El principal problema és la indiferència dels usuaris per a destriar entre un contingut veraç i un que no ho sigui. Molts d'aquests usuaris que comparteixen aquest contingut fals ho fan per indiferència o perquè són còmplices d'aquest engany. Aquests lectors comparteixen aquesta informació quan el que llegeixen els confirma el seu punt de vista, sense saber si és veritat o no. Les *fake news* també són utilitzades per a atacar a qui pensa diferent. Moltes *fake news* han estat manipulades per a reafirmar un pensament o per a atacar a l'adversari. La proliferació d'aquest contingut que els propis usuaris no verifiquen, sinó simplement es limiten a compartir-lo amb els seus afins, és el que genera la desinformació. Aquests lectors no estan interessats a saber si el contingut de la notícia és veritat o no, simplement volen reafirmar el seu punt de vista i en conseqüència, la veracitat d'aquesta notícia queda com una cosa secundària.

A causa de la falta d'interès per conèixer la veritat de les notícies és habitual que les *fake news* s'estenguin molt més ràpid que les notícies verdaderes. L'efecte de ruptura que creen i la polarització dels grups són elements fonamentals per a aquesta ràpida expansió.

Aquest augment de notícies falses ha provocat que creixi la desconfiança cap als mitjans de comunicació. Això ha succeït perquè gran part de la població consumeix les notícies a través de les xarxes socials, ja sigui per joventut o per falta de confiança cap als mitjans de comunicació estàndard. Una enquesta publicada per la Comissió Europea en 2018 sobre les *fake news* i la desinformació va donar com a resultat que dues terceres parts dels enquestats van respondre que,

almenys una vegada a la setmana, es troben amb *fake news*. Gran part dels enquestats creuen que aquest fenomen és un problema per la democràcia. Els resultats van revelar que encara que la població té un nivell de confiança elevat en la seva habilitat per a identificar notícies falses, només un 15% es sent capaç d'identificar-les sempre.

Han de ser els propis lectors els que s'alfabetitzin mediàticament per a poder combatre aquest creixement de les *fake news*. Per molta implicació que posin els professionals a l'hora de verificar les seves publicacions, a l'àmplia xarxa d'internet circula una abundant quantitat d'informació a la qual els professionals de la comunicació no poden arribar-hi. Per això és molt important que els lectors revisin les informacions que reben abans de compartir-les amb els seus afins per tal d'evitar que la roda desinformativa segueixi creixent.■

«A causa de la falta d'interès per conèixer la veritat de les notícies és habitual que les *fake news* s'estenguin molt més ràpid que les notícies verdaderes»

OPTICA PLANELLS Plaça Verge Maria, 1 · 17300 Blanes T. 972 33 69 58

La teva salut visual és la nostra prioritat!
T'ofereim un servei integral per cuidar des d'avui la salut dels teus ulls
Detectar a temps una malaltia ocular és evitar que la teva vista es vegi afectada d'una manera irreversible

REFRACCIÓ COMPLETA
IDENTIFICACIÓ I CONTROL
QUERATOCON
GLAUCOMA
CATARACTES

Fins a REIS. si ens portes un tiquet de compra a qualsevol Comerç de Centre Vila et farem un descompte addicional del **10%**

Jaume Planas Perxacs,
escriptor

El Punt Volat. Bojos pels llibres

Un valerós emprenedor blanenc, en Germán Bartolomé Cerdà, s'ha llençat a la piscina en temps obtusos [...]. Ha creat l'empresa El Punt Volat, uns serveis editorials on tothom pot rebre el suport d'un professional qualificat de l'edició per materialitzar aquell desig i veure publicat el "seu" llibre [...]

Germán
Bartolomé Cerdà.
Fotografia de
Jordina Roura.

Els llibres són companys fidels de viatge. No sé si ens fan millors persones però sí que ens converteixen en éssers més crítics

L'escriptor Quim Monzó va relatar en una entrevista televisiva una preciosa anècdota sobre el símbol tipogràfic del punt volat que s'utilitza en català com a signe diacrític entremig de dues eles quan aquestes estan geminades (ll). Explicava que un cop morta la bèstia l'any 1975 i engegada la transició descafeïnada de *mira'm però no em toquis*, l'autor barceloní es va dirigir a una fàbrica de màquines d'escriure per consultar si li podien aconseguir la tecla del punt volat, absent del seu QWERTY *por derecho de conquista* i em temo per no ser afecta al regim. L'empleat que va atendre'l, davant aquell requeriment sorprenent, va demanar-li que esperés un moment perquè li volia mostrar un petit tresor ocult en aquella casa. En un calaix, amagat, l'ancià que ja treballava per la marca Hispano Olivetti abans de l'ensulsiada i de l'entrada dels nacionals per la Diagonal, hi conservava un munt d'aquelles tecles per quan s'albiessin aires nous, per si algun dia aconseguíem traspasar la llarga i fosca nit. Malauradament hem vist que les males herbes no moren mai i rebroten.

Un valerós emprenedor blanenc, en Germán Bartolomé Cerdà, s'ha llençat a la piscina en temps obtusos de severes dificultats econòmiques i de precarietat laboral, amb la incertesa

i la perplexitat generalitzades com a tònica dominant d'una època apocalíptica amb tints distòpics. Ha creat l'empresa El Punt Volat, uns serveis editorials on tothom pot rebre el suport d'un professional qualificat de l'edició per materialitzar aquell desig i veure publicat el "seu" llibre o, tan sols, ser assessorat per millorar el resultat final d'un treball de carrera o una tesi doctoral que s'ha de presentar impecable per lluir com és adequat. En Germán ha batejat el seu fill amb unes gotetes d'humor, tan necessari i higiènic avui en dia, com El Punt Volat perquè l'escomesa que ha perpetuat es pot considerar una acció temerària -una bogeria en tota regla- engegant-la en aquests moments de crisi a tots els nivells.

En Germán, home que estima els llibres, lletraferit que conrea la poesia -ha guanyat recentment el premi de Sant Narcís a Girona i ha estat profeta a la seva terra venent en un certamen local promogut per l'ajuntament durant el confinament- és graduat en llengua i literatura espanyoles per la UdG. Finalitzada la carrera, un cul inquiet enamorat d'aquest invent meravellós on resideix *l'infinit en un jonc* parafrasejant el títol de l'assaig sobre la història dels llibres de la Irene Vallejo, realitza un màster en edició a l'Autònoma de Barcelona encarat a la professionalització en

El somni d'en
Germán és convertir
El Punt Volat en un
segell editorial [...]
mantenint un perfil
i caràcter propi

EL punt volat
SERVEIS EDITORIALS

el sector. Durant mig any s'amara de tots els ets i uts de l'ofici al grup editorial Penguin Random House. Passat aquest període d'aprenentatge on coneix llibreters, agents literaris, autors i editors, truca a la porta de diferents editorials independents gironines fins que l'extinta Gregal de Maçanet de la Selva, el fitxen com a comercial primer i maquetista a posteriori, tastant rols que juguen un paper important en el naixement d'un llibre durant quatre intensos anys laborals. Gregal abaixa persianes a principis del 2020 quan el seu propietari pateix problemes de salut greus. Un cop a l'atur, el cap d'en Germán treu fum. Maquina. Barrina. La quimera agafa cos. Pren forma aquell anhel d'anys i panys i converses de cafè entre amics lletraferits.

A El Punt Volat – info@elpuntvolat.cat i www.elpuntvolat.cat– us hi podeu adreçar si com diu la màxima aquella que hom només es pot sentir realitzat després de tenir un fill, plantar un arbre i... escriure un llibre. És una frase exagerada, un xic carca, i que caurà en desús en aquests temps d'enginyers audiovisuals on l'interès rau en protagonitzar mandrosos exercicis narcisistes buits i estèrils que són penjats a la xarxa i consumits i oblidats a l'instant. L'efímer en un badall. Però els llibres són una altra cosa. Són companys fidels de viatge. No sé si ens fan millors persones però sí que ens converteixen en éssers més crítics. La bellesa és eterna i proteica amb cada nova llambregada. Entre les pàgines d'un llibre no tan sols entreveus un món sinó que amb el gran angular pots albirar totes aquelles coses que els nostres ulls no poden enregistrar en detall.

En Germán -aquesta sí que és una certesa- us pot conduir amb fermesa, complicitat i rigor durant la gestació de qualsevol tipus d'obra, perquè està obert a tots els gèneres: narrativa, biografia, poesia, teatre, assaig, manuals pedagògics, guies... Ho fa en les dues llengües oficials. Només heu de decidir-vos. Pregunteu-li els dubtes que tingueu i si us decidiu a fer el salt -tranquils que serà amb xarxa!- envieu-li el

manuscrit gelós i resguardat en algun calaix de casa vostra. Entre les seves mans, d'un expert i vocacional editor, el text serà revisat, corregit i maquetat fins que se li doni el vistiplau per anar a la impremta. En aquest procés, pas a pas, el client sempre serà informat regularment del punt concret on es troba la seva obra, rebra les galerades amb suggeriments i tindrà sempre la darrera paraula fins que doni l'ok definitiu per infantar la criatura en paper lligat i enquadernat. A partir de llavors, el pare o la mare -l'autor del text-, es farà càrrec del seu plançó. S'haurà d'ocupar de promocionar-lo i vendre'l o regalar-lo a amics i familiars (El Punt Volat no es lucra dels exemplars "col·locats"). El servei de llibres per encàrrec capitanejat per en Germán Bartolomé, haurà finalitzat la seva tasca en aquest punt de la *historia*. Em remarca que no cobreixen la distribució dels llibres que han ajudat a créixer. Ara bé, em comenta que es pot comptar amb ell per fer-ne la presentació en un acte literari sempre que no suposi un desplaçament molt llarg. El cervell d'El Punt Volat té el do de la paraula, és un magnífic orador.

A la llarga, si tot va bé, el somni d'en Germán és convertir El Punt Volat en un segell editorial prenent com exemple totes les petites editorials independents que admira i on voldria emmirallar-se mantenint un perfil i caràcter propi. Oferir un catàleg com a carta de presentació regit pel criteri, la coherència i el bon gust com ho fa Quaderns Crema, Periscopi, Anagrama, Edicions de 1984... Qui sap si entre els manuscrits que està rebent, hi batega un escriptor de raça anònim, un xic volat, que ell ajudarà a fer brillar, enlairant-lo per tot aquell qui el vulgui veure i sentir -llegir- lluny d'aquella cambra pròpia on va concebre l'obra que va anar a raure en un calaix, entaforat per pudor, ofegat per dubtes i pors, temorós d'alçar el vol tot sol. La lectura és un acte compartit, de complicitats entre l'autor i el lector sense obviar la feina fosca però vital de l'equip editorial aconsellant, polint, millorant aquest acte d'amor amb vida pròpia que és un llibre. ■

Els llibres i els amics han de ser pocs i escollits. Víctor Pàmies

Segueix-me el fil

TALLER DE COSTURA, PATRONATGE, PATCHWORK I LLANES
ARRANJAMENT ROBA

ESPAI
NUME

ADAPTACIÓ DE ROBA
PER NECESSITATS ESPECIALS

C/ Mollet 5, Blanes T. 637 478 223

Joan Safont Plumed, escriptor i periodista

L'actriu catalana Montserrat Carulla ha mort el passat dimarts 24 de novembre als 90 anys. "Actriu, catalana i independentista", tal com es va definir quan li van lliurar el Gaudí d'Honor, l'any 2013, Carulla era considerada una de les grans dames de l'escena catalana i era molt popular i estimada gràcies als seus papers en diverses sèries de TVC, com *Secrets de família*, *El cor de la ciutat* o *La Riera*. Els darrers anys es va implicar en la causa independentista, participant en actes i xerrades de l'Assemblea Nacional Catalana i figurant a la llista de Junts pel Sí.

Nascuda a Barcelona l'any 1930 en una família humil marcada per la Guerra Civil, Montserrat Carulla era fruit del teatre amateur, gran planter d'actors i actrius al nostre país. No va començar a treballar com a professional fins l'any 1960, amb obres com *Soparem a casa* de Josep Maria de Sagarra, de qui també interpretaria *El fiscal Recasens* o l'adaptació de *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare.

Casada amb el també actor i doblador Felip Peña –a qui havia conegut a Radio Nacional i de qui es divorciaria anys després– va viure uns anys a Madrid, fins que va tornar-se a instal·lar a Catalunya l'any 1964, convertint-se en una de les actrius més destacades del teatre català.

La popularitat i l'estima que feien que tothom la conegués com "La Carulla", com pertoca a les grans dives, li va venir a la maduresa, especialment arran dels nombrosos papers a la televisió, amb sèries com *Oh, Europa!*, *Secrets de família*, *Laberint d'ombres*, *El cor de la ciutat* o *La Riera*. Tot això sense deixar de banda el teatre, on va compartir escenari amb la seva filla Vicky Peña en un recordat muntatge de *La reina de la bellesa* de Lee-neane, dirigit per Mario Gas –que també la va dirigir a *Guys&Dolls* i *Música per a una nit d'estiu*–, pare de la seva neta Miranda Gas, tercera generació d'una saga que ha marcat l'escena catalana.

De fet, Carulla s'havia acomiadat dels escenaris l'any 2014 amb l'obra *Iaia*, escrita i dirigida pel seu fill, Roger Peña, que interpretava amb el seu net, Aleix Peña.

Mort de dama de Llorenç Vilallonga, dirigida per Ricard Salvat, Primera historia d'Esther de Salvador Espriu amb direcció de Lluís Pasqual, que també la va dirigir a *Luces de bohemia* de Ramón María del Valle-Inclán o *Àngels a Amèrica*, de Tony Kushner, dirigit per Josep Maria Flotats, que va inaugurar el TNC, són alguns dels muntatges que van comptar amb Carulla. També se la va poder veure a la gran pantalla, malgrat un llarg veto que la va allunyar del cinema, amb papers en pel·lícules com *Companys*, *Procés a Catalunya*, de Josep Maria Forn, *El vicari d'Olot*, de Ventura Pons, *Carreteras secundarias*, d'Emilio Martínez Lázaro, o *El orfanato*, de Juan Antonio Bayona.

Montserrat Carulla va ser guardonada amb la Creu de Sant Jordi l'any 1995 i l'any 2008 va rebre la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya.

La seva mort ha provocat una allau de reaccions a les xarxes. ■

Ara llibres editorial
288 pàg.
PVP 18,90 €

El poder transformador de la lectura

Laura Borràs

Un viatge fascinant pels clàssics i una reivindicació ferma del plaer de llegir

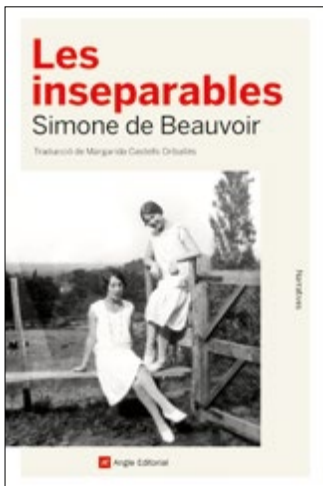
Hi ha dos tipus de llibres, segons Saramago: els que serveixen per adormir-se i els que ens desperten. Aquest volum es decanta, decididament, apassionadament, per la segona opció. Per despertar-nos la curiositat i obrir-nos els ulls a escriptors, gèneres i èpoques ben diverses que enriqueixen la nostra cultura i segueixen interpel·lant-nos, commovent-nos i fascinant-nos amb força a través del temps. Les grans històries interessen sempre. I els clàssics estan reblerts de grans històries.

Llegir és tornar a néixer, sortir a l'encontre d'allò que està a punt de ser i encara ningú sap què serà. Un viatge, una aventura, un procés d'exploració i d'aprenentatge que Laura Borràs guia amb entusiasme per compartir experiències de

lectura. Les obres mestres d'Èsquil, Kafka, Joyce, Balzac, Ausiàs Marc o Maria-Mercè Marçal ens aporten les claus d'entrada per comprendre i gaudir d'algunes de les millors creacions de la humanitat. Llegir, llegir, llegir sempre! Perquè llegint concedim significat a tot allò que ens envolta.

Laura Borràs (Barcelona, 1970) és autora de *Per què llegir els clàssics, avui* (Ara Llibres, 2011), *Dos amants com nosaltres* (Ara Llibres, 2012) i *Clàssics moderns* (Ara Llibres, 2013). Ha col·laborat en diversos mitjans de comunicació com a experta en literatura. Entre altres càrrecs públics, ha estat diputada al Parlament de Catalunya i al Congrés dels Diputats d'Espanya, consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya, directora de la Institució de les Lletres Catalanes i és professora de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada a la Universitat de Barcelona. Va guanyar el premi Atlàntida 2010 per la seva tasca en favor de la promoció de la lectura al programa Els matins de TV3. ■

Angle editorial
168 pàg.
PVP 17,90 €

Les inseparables

«Els lectors de Beauvoir hem esperat aquesta novel·la durant dècades.» — La Silla Rota

Comença el curs escolar i Sylvie, de nou anys, coneix una nova companya de classe. L'amistat sorgeix a primera vista, i és que a ulls de Sylvie, Andrée és una noia agosarada, alegre, llesta i molt segura d'ella mateixa. Som al París de finals de la dècada de 1910 i totes dues provenen de famílies convencionals, catòliques i conservadores. Al llarg dels anys d'aprenentatge compartiran reflexions, confidències i aspiracions vitals i intel·lectuals. Andrée es convertirà per a Sylvie en la seva relació més important. Un autèntic esdeveniment mundial: una novel·la inèdita de Simone de Beauvoir basada en l'amistat entre l'autora i Zaza Lacoïn, la seva inseparable amiga entre els nou i els vint-i-un anys. Inequívocament autobiogràfica, Beauvoir va escriure la novel·la el 1954, cinc

Simone de Beauvoir

anys després que *El segon sexe* la convertís en una referència mundial per al feminisme. Traduït per Margarida Castells Criballés.

Simone de Beauvoir (1908-1986) Escriptora i filòsofa existencialista. Va ser una personalitat molt popular a la seva època per la repercussió mundial del seu assaig *El segon sexe*, sobre el paper que la societat reservava a les dones, per les seves novel·les (especialment *Els mandarins*, premi Goncourt) i per la seva llarga relació amb Jean-Paul Sartre, amb qui compartia molts posicionaments polítics i filosòfics.

Margarida Castells Criballés (Torelló, 1962) Filòloga i traductora. Ha publicat sobretot traduccions de literatura àrab, però també tradueix de l'anglès i del francès. Ha rebut diversos premis per les traduccions de l'àrab, entre ells el premi Cavall Verd de traducció poètica 2020. Actualment és professora a la Facultat de Filologia i Comunicació de la Universitat de Barcelona. ■

Ara llibres editorial
180 pàg.
PVP 17,90 €

El Tercer Reich dels somnis

En un temps en què l'amenaça del populisme i el control social es fan cada cop més evidents, l'últim refugi de la llibertat són els somnis.

Una de les primeres batalles que el règim nazi va lliurar va ser en el subconscient dels alemanys. Qualsevol somni subversiu anava seguit de somnis inquietants fets de serveis de vigilància, prohibicions delirants, angioixes desconegudes, amenaces, delacions, plaers culpables, flirtejors amb el mal i premonicions que, llegides avui, gelen la sang.

Des de l'ascens de Hitler al poder l'any 1933 fins que va aconseguir fugir als Estats Units l'any 1939, Charlotte Beradt va recopilar centenars de somnis d'entre amics i coneguts, jueus i no jueus, i va transcriure i contextualitzar políticament els més impactants en aquesta obra que ja és un clàssic indefugible. Tal com la premi Nobel Svetlana Aleksíevitx relata la vida dels ciutadans soviètics de postguerra mitjançant la història oral, la periodista Charlotte Beradt va descobrir en el llenguatge dels somnis els efectes del totalitarisme sobre

Charlotte Beradt

l'inconscient col·lectiu i ofereix una clau per entendre —si és que això és possible— un dels interrogants més terrorífics del segle XX: com va arribar a passar, el nazisme?

Charlotte Beradt va néixer l'any 1907 a Frost, molt a prop de la frontera entre Alemanya i Polònia. El 1933, quan Hitler va assolir el poder, treballava de periodista a Berlín. Per tenir ascendència jueva i estar casada amb un jueu, va perdre la feina. També va ser arrestada, juntament amb el seu marit, durant les detencions massives de comunistes que van seguir l'incendi del Reichstag. Després del seu alliberament, va començar a documentar en secret els somnis dels seus amics i coneguts. Hannah Arendt va ser una de les persones que més la va animar a ordenar i treballar el seu material sobre els somnis. L'any 1946 aconseguí publicar un primer article sobre la matèria («Dreams Under Dictatorship», a la revista *Free World*) i el 1966 veu la llum en alemany *El Tercer Reich dels somnis*. Avui, aquesta obra és considerada un clàssic de la bibliografia sobre l'Holocaust. ■

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Telèfon urgències
629 854 637
fcpda2010@hotmail.com

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

KIKU Paelleria Restaurant

TENIM OBERT PER FESTES!

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

Edicions La Campana
680 pàg.
PVP 21,90 €

M'explico. De la investidura a l'exili

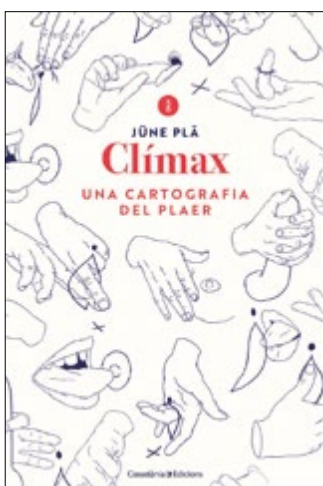
Carles Puigdemont
Xevi Xirgo

«No és un relat blanc, ni conformista, ni mancat d'autocrítica. És un relat fet a paraula viva, com una narració quasi en directe»

El més senzill i còmode hauria estat no fer aquest llibre. Durant força temps he sospesat l'oportunitat de desar-lo en un calaix la clau del qual la tinguessin generacions futures. Si n'he resolt la publicació és perquè he cregut que el seu contingut podria ser útil no només per entendre millor el passat i el

present sinó, molt especialment, per preparar-nos pel futur. Que sigui útil i positiu no vol dir, tanmateix, que estigui lliure d'algunes agrors que tots hauríem volgut estalviar-nos: no és un relat blanc, ni conformista, ni mancat d'autocrítica. És un relat fet a paraula viva, com una narració quasi en directe.

Finalment, aquestes pàgines que llegireu, si teniu la bondat de fer-ho, demanen una mica d'indulgència i generositat, perquè malgrat l'honestetat i el sacrifici inqüestionable de tots plegats, en alguns dels passatges d'aquesta història no quedem bé. Jo tampoc, és clar. ■

Cossetània Edicions
256 pàg.
PVP 18,95 €

Clímax. Una cartografia del plaer

Jüne Plä

La sexualitat és ben bé aquell tema del qual no parlem mai. Això sí, les paraules hi són, a tot arreu: als diaris, a la tele, sortint de nit amb amigues i amics; però sovint són paraules que disfressen les coses, les amaguen, les ignoren; i converteixen en silencis totes les idees complexes i fora de la norma. No hi ha classes d'educació sexual, no hi ha hagut cap revolució sexual. Tot plegat queda ofegat pel pes d'una pedra enorme, granítica; això sí, amb bon rotllet i molt de sarcasme, per validar, un cop més, la uniformitat de les pràctiques i dels plaers. La resta, tot el que sigui diferent o poc conegut, no existeix. Pitjor encara: la resta es pot ridiculitzar. La sexualitat és un tema amb el qual podem ser opressius i normatius, però traient pit i fent-nos els alliberats.

Hi ha mil maneres de donar-se plaer i de donar-ne

Ens trobem a l'inici de l'exploració de les nostres sexualitats; hi ha mil maneres de donar-se plaer i de donar-ne, també mil ritmes, mil periodicitats. No n'hi ha cap que sigui superior a cap altra. No hi ha nota de zero a deu, ni es fan curses. Afortunadament, però, el present és força més engrescador.

Llibres com aquest ajuden a construir un futur sexual excitant i ben informat; perquè el plaer necessita coneixements i la sexualitat no és 001-026 Clímax (català) i encara menys estant com està farcida de tòpics i representacions coercitives. No coneixem el nostre cos, no coneixem el cos de les nostres companyes i companys. I això ha de canviar. Necessàriament. La revolució sexual dels nostres dies passa per les xarxes socials, pels comptes d'Instagram com Jouissance Club, perquè és el lloc on veus diferents es poden expressar de manera diferent, sense control. S'hi informa milions de dones i homes que viuen sota el jou de la no-educació sexual o de la mala educació sexual, on els rols són rígids i la llibertat, absent. I el plaer, escàs.

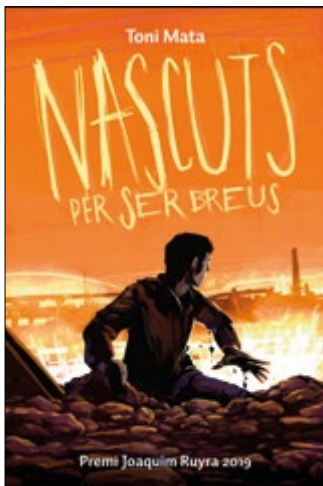
Necessitem doncs, veus que no ens arriben de les institucions i els professionals, sinó de tothom. De les persones que exploren i proposen idees i solucions, de les que inventen i imaginen una sexualitat igualitària, feminista i trencadora. ■

SIMÈTRIC
marcs a mida

C. Vall de Venècia, 40
LLORET DE MAR

Tel. 972 37 00 87
simetriclloret@hotmail.com

Llibreria Ça Trencada
C/ Roig i Jalpí, 10, 17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

La Galera editorial
264 pàg.
PVP 16,95 €

Nascuts per ser Breus

I si l'única manera de controlar la sobre població mundial fos llaurar suburbis sencers, habitants inclosos? Al cel, un comptador indica que la població mundial està a punt d'arribar al seu límit, els 10.000 milions. Tothom treballa de pressa perquè saben que el suburbi menys productiu serà llaurat de dalt a baix. Tothom serà anihilat. L'única manera de fugir per sempre de la llaurada i deixar de ser un Breu és convertir-se en un Etern i entrar a Ciutat Eterna, on es pot perllongar la vida indefinidament injectant-te una cura. En Hunter creu que ha trobat una esclerxa per resistir les llaurades i infiltrar-se a la ciutat, tot destruint un sistema que els condemna a ser esclaus o adob.

Toni Mata

Nascuts per ser Breus és una distopia que ens situa en una societat cruel però reconeixible. Una història coral on els personatges s'han d'enfrontar a dilemes morals que els posaran a prova. Podran canviar el món o els passarà pel damunt? ■

«Nascuts per ser Breus ens trasllada a un món despietat del qual, malgrat tot, no voldràs escapar. Una història addictiva sobre una societat en la qual no voldríem veure'ns reflectits». Laia Soler

El cycle de l'aigua Volcans i terratrèmols

Anita Ganeri i Chris Oxlade

De la mà d'Anita Ganeri i Chris Oxlade, arriben a La Galera els geodetectius, els companys perfectes perquè els nens i nenes investiguin, creïn, i explorin tots els misteris que amaga la Terra. Aquesta és una nova col·lecció de llibres de coneixements que animen els petits a aprendre i a valorar el coneixement adquirit després de la lectura. L'Alba i el Jordi són els protagonistes d'aquests dos llibres, *Volcans i terratrèmols* i *El cycle de l'aigua* (a partir de 8 anys). A les seves pàgines, s'endinsen fins al nucli de la terra per descobrir l'origen dels volcans i els terratrèmols, i volen fins als núvols per entendre el cycle de l'aigua. Les aventures dels *Geodetectius* venen acompanyades d'infografies i d'experiments que animen els nens i nenes a observar les formes dels núvols o a construir un volcà de bicarbonat. ■

El mar que més m'estimo El bosc que més m'estimo

Laia Berloso

L'autora i il·lustradora d'*El mar que més m'estimo*, Laia Berloso, torna aquesta tardor amb un nou àlbum il·lustrat sobre la necessitat de mantenir nets els espais naturals. Després de l'aventura del Biel i la seva missió de netejar els mars, *El bosc que més m'estimo* (a partir de 5 anys) explica la història de com la Gala i la seva àvia exploren el bosc i contemplen tots els animals que hi viuen. Un dia, però, a causa de la brutícia acumulada, ocorre una gran tragèdia: un incendi. Però la Gala té una idea brillant per retornar la vida i els colors al bosc. Al final dels dos llibres, s'inclou informació sobre la salut dels nostres mars i dels nostres boscos, respectivament, i consells per cuidar-los i preservar-los. ■

El cycle de l'aigua
8 anys
32 pàg.
PVP 9,95 €

Volcans i terratrèmols
8 anys
32 pàg.
PVP 9,95 €

El mar que més m'estimo
5 anys
32 pàg.
PVP 16,50 €

El bosc que més m'estimo
7 anys
48 pàg.
PVP 16,50 €

Bones Festes

J. Velasco

Ajuntament de
Lloret de Mar

MISSATGE DELS REIS MAGS DE L'ORIENT

2 m

2 m

Benvolgudes nenes i nens de Blanes,

Malauradament aquest any no podrem arribar en vaixell al port de Blanes, fer-nos fotos junts al campament, donar-vos caramels ni recollir personalment les vostres cartes. Però us prometem que, d'una manera o una altra, vindrem a Blanes perquè tots els nens i nenes ens pugueu veure, sigui en persona o de manera virtual, depenent d'allò que les autoritats sanitàries recomanin per aquest dia tan màgic.

Ja fa dies que els Patges Reials i l'Ajuntament de Blanes estan treballant per preparar una Nit de Reis diferent però igualment especial, que compleixi totes les mesures sanitàries i de seguretat personal per tal d'evitar contagis.

Us volem dir que els Patges Reials han deixat a la porta de l'Ajuntament de Blanes la "**Gran Bústia Reial**" perquè pugueu fer-nos arribar les cartes de tota la família.

Us mantindrem informats a través dels canals de comunicació habituals i a www.blanes.cat

Melchior

Gaspar

Baltasar

Us desitgem unes Bones Festes!

AJUNTAMENT DE
BLANES

